

IMMACULATA

6/2002

Č.64

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 2002

Listopad - Aby nás náš Pán osvobodil od strachu před smrtí a pomohl nám očekávat Jeho příchod s bdělostí a ve věrnosti Jeho slovu, jako snoubenka čeká na svého milého.

Prosinec - Abychom se ve shodě s Tvým příkladem stávali maličkými a pokornými, a uměli tak poznávat Krista chudého, který stále vstupuje do našeho života.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celé ho a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým svým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvýma rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři,

na konci liturgického roku myslíme na poslední věci člověka, připomínáme si první příchod Spasitele, který nebyl proto aby svět odsoudil, ale zachránil; připomínáme si také skutečnost druhého jeho příchodu, který má být ve slávě a při kterém zasedne k soudu (Srv. Mt 25,31-46). Souzení budou lidé, a to především z lásky (*Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.* Mt 25,40).

Myšlenka na dvojí příchod Kristův by v nás měla vyvolávat dva postoje. První příchod nás vybízí k důvěře, že Bůh neodmítne ani toho nejhoršího hříšníka. Sám Bůh k nám přichází jako malé dítě, aby vzal na sebe naše hříchy, a tak nám otevřel cestu k věčnému životu. Druhý příchod je příchodem spravedlnosti, odměny a trestu. Mnozí říkají tváří v tvář zvěrstvům páchaným ve světě: „Kdyby Bůh existoval, tak by tohle nedopustil.“ Avšak podívejme s na věc z jiného úhlu: Není Boží „nezasahování“ láskyplným vyčkáváním a dáváním šance i těm nejzatvrzelejším hříšníkům? A co my, jsme už připraveni stanout před nejvyšším spravedlivým Božím soudem? Nechci těmito otázkami strašit, ale spíše vyburcovat k zodpovědnému přístupu k svému vlastnímu životu. To je ten druhý postoj, stále znova se odvracet od zla.

Nyní je čas spásy, využijme ho, abychom až přijde čas soudu byli na něho připraveni a vešli do radosti našeho Pána, kde se v Božím společenství setkáme s naší Nebeskou Matkou Marií, všemi svatými a, dej Bůh, se všemi našimi blízkými.

br. Bohdan

Zdrávas, Hvězdo moří

Zdrávas, Hvězdo moří,
živitelko Boží,
ustavičná Panno,
slavná nebes bráno!

Ave tobě pěla
ústa Gabriela;
mír nám vlej, když jméno
Eva zpět je čteno.

Rozvaž pouta viny,
slepoty vzdal stíny,
zbav nás všeho zlého,
zdroj buď dobra všeho.

Ukaž nám, žes Matka,
prosba tvá je sladká
sluchu Syna tvého,
pro nás zrozeného.

Panno požehnaná,
milosti jsi schrána;
změň nás v prosté viny,
v tiché, čisté syny.

Dopřej nám žít čistě,
ať kráčíme jistě
k tobě, do tvé říše
patřit na Ježíše. Amen.

Lidový hymnus z 9. století

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

František na Východě

Již čtyřikrát se pozdvihl téměř celý Západ a v zástupech spěchal, aby vysvobodil svatá místa z rukou nevěřících, ale navzdory statečností následovníků Bohumíra z Bouillonu se jim podařilo dostat do svých rukou jen část svatého města. V době, o které bude řeč, upadl Jeruzalém znovu do zajetí mohamedánů. Když se to rozhlásilo po západní Evropě, věřící byli naplněni nesmírným žalem a bolestí. Papež Inocenc III. začal usilovat o přípravu nové křižácké výpravy. Na čtvrtém všeobecném církevním sněmu lateránském roku 1215 tak přesvědčivě vylicil politováníhodný stav, v němž se nalézají křesťané ve svaté zemi pod panstvím mohamedánů, že celé shromáždění se usneslo vypravit novou křižáckou výpravu. Nástupce Inocence III., papež Honorius III., nespustil z očí plán svého předchůdce. Výsledek byl takový, že v ustanovený čas, totiž 1. června roku 1217, bylo ohromné množství křižáků, zvláště ze severních krajín, připraveno táhnout do svaté země. Tentokrát se odhodlalo křižácké vojsko udeřit přímo na střed mohamedánské říše, totiž na Egypt, a po jeho dobytí přinutit sultána k vydání svatých míst. Byl to plán smělý a obtížný. První křižáci dorazili k břehům Egypta dne 30. května následujícího roku. Přistání a vyloďení vojska proběhlo bez překážek a odporu. Dorazivší vojsko se opevnilo a očekávalo příchod ostatních zástupů. Teprve když vojska byla pohromadě, odhodlali se k útoku na Damiettu, poněvadž byla nejsilnějším městem Egypta a takřka klíčem k němu. Křižáci se domnívali z počátku, že město jim nebude klást veliký odpor, ale byli zklamáni ve svých očekáváních. Musulmané se statečně bránili, takže oblehání trvalo osmnáct měsíců, přičemž na obou stranách se bojovalo srdnatě a neohroženě. Křižácké vojsko neztrácelo naději, že výprava skončí

šťastně, neboť očekávalo již dávno slibovanou posilu, kterou měl poskytnout císař Bedřich.

Egyptský sultán Meledin neudeřil hned na křižácké vojsko, aby je v rozhodné bitvě potřel a osvobodil sevřené město Damiettu, nýbrž očekával posilu, kterou mu konečně přivedl jeho bratr Konradin, sultán damašský, který přitáhl v čele vojska, jež mnohokrát přesahovalo počet křižáků. Obě vojska mohamedánská se spojila v jeden celek, jemuž křižáci nemohli dlouho odolávat. Posledního července časně z rána se obě vojska seřadila k rozhodné bitvě. Boj trval od rána až do večera a byl veden z obou stran velice udatně. Z počátku vítězili Saracénové, ale zanedlouho se štěstí obrátilo na stranu křižáků, kteří podporováni velmistry templářů a německého řádu na hlavu porazili musulmany a způsobili v jejich řadách hroznou krveprolití. Zdálo se, vítězství zaručí křižáckému tažení šťastný výsledek, ale žel, jak tomu často bývá, nesvornost a revnivost, která vznikla mezi rytířstvem a vojenským lidem, všechno zkazila. Obě strany si

totiž vzájemně vyčítaly zbabělost v boji, čímž rozkol v táboře vzrůstal den ode dne. Aby se ukázalo, kdo je statečnější, donutily obě strany jeruzalémského krále Jana z Brienne, aby byla svedena nová bitva.

Když František viděl, jak na Východě opět zuří boj a jak spojená vojska se namáhají vyrvat mohamedánům místa posvěcená Spasitelem, domníval se, že teď pro něho nastala příznivá doba, aby prolil pro Krista svou krev, a tak dosáhl palmy mučednické.

Zoťslal bratry do různých končin Evropy, uspořádal záležitosti druhého řádu a vydal se na cestu na Východ. Mezi společníky, kteří jej měli na této cestě doprovázet, byli: provinciál Sýrie bratr Eliáš z Roviglia, Petr Kathanii a bratr Illuminat. Svými zástupci po dobu nepřítomnosti ustanovil bratry Matouše z Narni a Řehoře z Neapole; první měl stále dlít v Porciunkuli, aby tu zkoumal žadatele hlásící se do řádu a přijímal je, druhý měl cestovat po Itálii a starat se o bratry.

Pak vyplul se spolubratry z Ankony na špěchajících na pomoc křižáckému vojsku do Egypta. Plavba po moři byla šťastná. Bez nehody dorazili k břehům Sýrie. Tam se nechtěl dlouho zdržet, protože touha jej nesla do Egypta, kde právě v té době zuřil nejužší boj. Čekal proto na nejbližší loď, která se bude plavit do Egypta. Brzo se mu poštěstilo nalézt loď, jejíž kapitán byl ochoten převézt ho zdarma i s jeho spolubratry. Za několik dnů se vylodili v Egyptě a ihned spěchali do tábora křižáků. Hned jak tam však dorazili, zjistil František jaký nepořádek a nesvornost panuje v celém táboře přes přítomnost papežského legáta Pelagia. Viděl, jak se vše připravuje k boji, ačkoliv se nepřítel choval zcela pokojně. Když se představil papežskému legátu, slyšel od něho, proč se křižácká vojska chopila zbraní. Tou zprávou byl velice zarmoucen. Když pak odcházel ze stanu papežského legáta, zjevil mu Bůh, že bitva skončí pro křižáky hroznou porážkou.

Nevěděl, co má dělat. Rád by uchránil spojená křižácká vojska před porážkou, která je zcela

jistě očekávala, ale jak to měl udělat? Obával se, že ho budou považovat za blázna, a proto se s těmito obavami svěřil svému spolubratru: „Bratře, Bůh mi zjevil, že dojde k bitvě mezi mohamedány a křesťany, kteří v této bitvě budou na hlavu poraženi. Co myslíš, mám to oznámit křižáckým vůdcům nebo ne? Obávám se totiž, že když jim to oznámím, vysmějí se mi jako nějakému bláznovi; zamlčím-li jim, co mi Bůh zjevil, vezmu na sebe zodpovědnost za prolitou krev. Nevím tedy, co mám udělat.“

Tázaný bratr mu odpověděl: „Otče, nestarej se o to, co budou o tobě soudit lidé, vždyť to nebude poprvé, co tě budou považovat za blázna. Proto ulehči svému svědomí a boj se více Boha než lidí.“ Těmito slovy posílněn bez meškání chvátal do stanu Jana z Brienne. Ten ještě s jinými vůdci měl válečnou poradou o bitvě, která měla být svedena následujícího dne. Když vstoupil do skvostně zařízeného stanu, všichni na něho udiveně pohlédli, neboť jeho prostické roucho kontrastovalo s lesklým brněním rytířstva shromážděného ve stanu. Zprvu zůstal stát zcela udiven nádherou, která se naskytlá jeho očím, ale po chvíli si uvědomil, proč sem přišel a přistoupil k vrchnímu veliteli Janu z Brienny a krátce mu vyložil, s čím přichází. Prosil jej, aby nespádl zítřejšího dne bitvu, která by byla velmi nešťastná. Setkal se však s odmítnutím a posměchem. Nikdo nedbal jeho prosb a výstražných slov. Brzo se však všichni přesvědčili, že mluvil pravdu. Následujícího dne 15. srpna roku 1219 za děsného slunečního záru byla svedena bitva. Celé křesťanské vojsko vytáhlo do boje proti nevěřícím, kteří z počátku před nimi ustupovali, až je vylákali na velikou pustou rovinu, kde nebylo pražádné vody. Tu najednou, když mohamedáni uviděli, že křižácké vojsko se únavou a žízni již sotva vleče, obrátili se a prudce zaútočili na křižáckou jízdu na pravém křídle. Tato byla prudkým a nenadálým útokem brzo poražena a rozprašena. Její porážka způsobila, že i pěchota se dala na zoufalý útěk, za níž se pak hnali Saraceni a pobíjeli vše, co jim stálo na cestě. Zdálo se, že celé vojsko bude od Saracenu

vyhlazeno, když tu v rozhodném okamžiku se na odpor nepříteli postavil sám jeruzalémský král Jan s rytíři templářského a německého řádu, spolu s mužstvem francouzským, vlámským a anglickým. Jako zeď stáli v cestě vítěznému

nepříteli, a tím také umožnili ostatnímu vojsku, že mohlo dorazit zpět do tábora. Když viděli, že je již všechno vojsko za náspy tábora, sami se protloukli nepřátelskými řadami, a ačkoliv velice proždíli, přece se dostali zpět do ležení. Porážka, kterou v nerozvázném boji křesťané utrpěli, stála křížáky přes 6000 mužů, z nichž většina byla pobita na bojišti, ostatní pak byli z části raněni a z části zajati.

Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.

Informace: P. Stanislav Gryň,
Malá Štupartská 6, 110 00 Praha;
tel.: 02/ 2231 6014

podle knihy *Svatý František Serafický*
od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Promluva Svatého otce Jana Pavla II. při generální audienci 9. října 2002 na téma žalmu 66.

Boží požehnání se projevuje darem života

1. Před chvílí znovu zazněl hlas starobylého žalmisty, který Pánu zazpíval radostný zpěv plný díky. Je to text krátký a výstižný, ale rozšiřuje se k nesmírnému horizontu, ke všem národům země.

Tento všeobecný úvod pravděpodobně odráží prorockého ducha poexilové doby babylonského zajetí, kdy i cizinci toužili, aby je Bůh přivedl na svou svatou horu a naplnil je radostí. Jejich oběti byly vděčně přijaty, protože chrám Páně se stal „domem modlitby pro všechny národy“ (Iz 56, 7).

Také v našem 66. žalmu je sbor všech národů pozván, aby se připojil ke chvále, kterou Izrael vzdává v chrámu na Siónu. Tato antifona se ve skutečnosti opakuje dvakrát: „Ať tě, Bože, velebí národy“ (vv. 4.6).

2. Také ti, kdo nepatří do společenství, které si vybral Bůh, dostávají od něho povolání: jsou ve skutečnosti povoláni, aby poznali „cestu“ zjevenou Izraeli. „Cesta“ je Boží plán spásy, království světla a pokoje, v němž mají místo i pohané, kteří jsou pozváni, aby poznali jednání Boha (srov. v. 3). Výsledkem tohoto poslušného poznání je bázeň před Bohem „ve všech končinách

foto: G. Galęzka

země“ (v. 8), což je výraz, který nepřipomíná ani tak strach, jako spíše pokornou úctu nadpřirozeného a slavného Boha.

3. Na začátku a na konci žalmu je vyjádřeno naléhavé přání Božího požehnání: „Bože, buď milostiv a žehnej nám, ukaž nám svou jasnou tvář. Kež nám Bůh žehná, ať ho ctí všechny končiny země!“ (vv. 2.7-8).

Není těžké zaslechnout v těchto slovech ozvěnu známého kněžského požehnání, které Božím jménem dal Mojžíš Aronovi a potomkům kněžského rodu: „Kež ti Bůh žehná a chrání tě. Kež ti Pán ukáže svoji tvář

a ať je ti milostivý. Kéž Pán na tebe shlédne a daruje ti pokoj!“ (Nm 6, 24-26).

A tak tedy podle žalmisty bude toto požehnání dané Izraeli semenem milosti a spásy a zaseto do půdy celého světa a dějin bude připraveno vyklíčit a vyrůst v mohutný strom.

Myšlenka zalétá také k zaslíbení, které Pán učinil Abrahamovi v den jeho vyvolení: „Učiním z tebe veliký národ a zahrnu tě požehnáním, učiním velkým tvé jméno a ty budeš požehnáním a v tobě budou požehnána všechna pokolení země“ (Gn 12, 2-3).

4. V biblické tradici se Boží požehnání projevuje jako dar života, plodnosti a úrodnosti. V našem žalmu je výslovně tato skutečnost, tak důležitá pro existenci, konkrétně zmíněna: „Země vydala svou úrodu, Bůh, náš Bůh nám požehnal“ (v. 7). Toto konstatování vedlo odborníky k tomu, aby spojili žalm s obřadem díkůvzdání za hojnou úrodu, která je znamením Boží přízně a pro jiné národy svědectvím, že Hospodin je Izraeli nablízku.

Tatáž věta vzbudila také pozornost církevních Otců, kteří z roviny zemědělství přešli na rovinu symbolickou. A tak Origenes tento verš aplikoval na Pannu Marii a na eucharistii, což je na Krista, který pochází z květu Panny a stává se plodem, který je možné jíst. V tomto smyslu „země je svatá Maria, která pochází z naší země, z našeho semene, z hlíny, z Adama“. Tato země vydala svůj plod: to, co ztratila v ráji, znovu našla v Synovi. „Země vydala svůj plod: nejprve květ, pak se tento květ stal plodem, abychom ho mohli jíst, abychom jedli jeho tělo. Chcete vědět, co je tímto plodem? Je to Pán z Panny, Pán ze služebnice, Bůh z člověka, Syn z Matky, plod ze země“ (74 Omelie sul libro dei Salmi; Milano 1993, s. 141).

5. Zakončíme slovy svatého Augustina z jeho komentáře žalmů. On ztotožňuje plod vzešlý ze země s novou skutečností, které se dostalo lidstvu díky příchodu Krista. Je to nová skutečnost obrácení a plod Boží chvály.

Vysvětluje, že ve skutečnosti byla „země plná trní“, ale přiblížila se ruka toho, který je vytrhal, přiblížil se hlas jeho velebnosti a jeho milosrdenství; a země začala chválit Boha. Země už vydává své plody. Jistěže by ho nevydala, „kdyby nebyla nejprve zavlažena deštěm“, jestliže by napřed „nepřišlo shůry Boží milosrdenství“. V církvi však už zakoušíme dobu zralého ovoce, díky kázání apoštolů: „Tím, že pak seslal déšť skrze svá oblaka, což je skrze apoštoly, kteří ohlašovali pravdu, země hojněji vydala své plody a tato sklizeň už naplnila celý svět“ (Esposizioni sui Salmi, II, Roma 1970, s. 551).

(Přeložil Jiří Sýkora SJ)

Žalm 67 (66)

Ať chválí Hospodina všechny národy

Bože buď milostiv a žehnej nám,
ukaz nám svou jasnou tvář,
kéž se pozná na zemi, jak jednáš,
kéž poznají všechny národy,
jak zachraňuješ.

Nechť se lidé radují a jásají,
že soudíš národy spravedlivě
a lidi na zemi řidiš.

Ať tě, Bože, velebí národy,
ať tě velebí kdekterý národ!

Země vydala svou úrodu,
Bůh, náš Bůh, nám požehnal.
Kéž nám Bůh žehná,
ať ho ctí všechny končiny země!

TAJEMSTVÍ SVĚTLA

Jan Pavel II. modifikuje modlitbu růžence

Dne 16. října tr. během generální audience podepsal Svätý Otec Jan Pavel II. nový apoštolský list o modlitbě růžence nazvaný *Rosarium Virginis Mariae* a zároveň vyhlásil rok růžence, který má trvat od října 2002 do října 2003. Sekretář Kongregace pro nauku víry, arcibiskup Tarcisio Bertone, k tomu poskytl komentář:

„Ve své reflexi papež připomíná koncepty této specifické modlitby druhého tisíciletí vyjádřené jeho předchůdci. Je to modlitba mariánská, která ovšem má kristologické jádro: jak to řekl Pavel VI. v *Marialis Cultus* a jak zdůrazňuje i Jan Pavel II. v tomto apoštolském listě. Kristologické jádro, protože připomíná v kontemplativním smyslu tajemství Kristova poslání

a života, zahalená v horizontu poslání matky Kristovy, Matky církve, nejdůležitější spolupracovnice na díle vykoupění na samém úsvitu křesťanství. Papež zdůrazňuje kontemplativní povahu této modlitby, která sama o sobě není modlitbou liturgickou, ale připravuje na liturgickou modlitbu a na centrální místo Krista v liturgické slavnosti: středem růžence je totiž právě Kristus, a Maria doprovází a inspiruje naši modlitbu, modlí se s námi a vede nás ke Kristu, jedinému a všeobecnému Spasiteli.“

Už v promluvě Jana Pavla II. při audienci zaznělo jeho přání připojit ke stávajícím tajemstvím růžence další, nová. Arcibiskup Bertone k tomu říká:

„Aniž by papež chtěl narušit tradiční rozvrh růžencových tajemství, přidává dalších pět tajemství, které nazývá Tajemstvími světla. Proč je tak nazývá? Protože Ježíš je světlo světa, jak jej zýváme zejména při velikonoční vigílii,

a ve svém veřejném životě vyzařoval Ježíš světlo plného a definitivního zjevení, zjevení Boha, člověka vesmíru a osudů světa. Jan Pavel II. tedy předkládá tato Tajemství světla, která by měla být zařazena mezi tajemství radostná, bolestná a slavná. Papež je přiřazuje k neděli, která je dnem Páně par excellence.

Jaká jsou tedy nová Tajemství světla? Především **křest Krista v Jordáně**, během kterého Otec z nebes říká: „Hle, můj milovaný syn, v němž mám zalíbení,“ to je zjevení poslání Božího Syna; pak zjevení Ježíše jako divotvůrce při svatbě v Káni, tedy **zázrak na svatbě v Káně**, který není jen zázrakem pokud jde o matérii (proměna vody ve víno), ale

je znamením proměny a posvěcení celého stvoření a zvláště člověka proměněného Synem Božím - povzbuzuje víru učedníků, víru v pravého Boha; třetí tajemství je hlásání Božího krá-

lovství v podobenstvích a spásných znaméních. Tedy **veřejný život Krista** a samotné Ježíšovo kázání jsou jistým způsobem tajemstvím sami o sobě. Čtvrté tajemství je **Kristovo proměnění**, které se tradičně umísťuje na horu Tábor; a nakonec pátým tajemstvím je **ustanovení eucharistie** jako paschálního Ježíšova daru, jako svátosti, která tak trochu zahrnuje a utvrzuje všechny svátosti, které dal Kristus církvi ke spáse lidí.“

Ustanovením nových růžencových tajemství tak papež Jan Pavel II. navázal na jednoho ze svých předchůdců, Pia V., který v roce 1569 ustanovil dodnes běžně užívanou formu modlitby růžence.

podle vatikánského rozhlasu

RŮŽENCOVÁ TAJEMSTVÍ SVĚTLA

1. **Křest Krista v Jordánu** (Mt 3,13-17)
2. **Křest zázrak v Káně Galilejské** (J 2,1-12)
3. **Křestovo hlásání Božího království a výzvy k obrácení** (Mk 1,15)
4. **Proměnění Krista na hoře** (Lk 9,28-36)
5. **Ustanovení eucharistie, jako svátostného vyjádření Kristovy velikonoční oběti** (Mt 26,26-28)

Neposkvrněná - Matka Boží a Matka naše

Po celý svůj život se sv. Maxmilián snažil proniknout k podstatě plánu spásy a objevit, jakou úlohu v něm hrálo Neposkvrněné Početí Panny Marie. Ve svých spisech potvrdil centrální úlohu Ježíše Krista v dějinách lidstva a také přítomnost blahoslavené Panny Marie, která v nejvyšší míře spolupracovala s Boží milostí a úzce se podílela na spasném díle Vtěleného Slova. V jednom projevu se sv. Maxmilián vyjádřil o Panně Marii následovně: „Je Matkou Boží a nazývá se Neposkvrněná.“ Pak pokračoval: „Proto byla Neposkvrněná, protože se měla stát Matkou Boží. A proto se stala Matkou Boží, protože byla Neposkvrněná.“

„Neposkvrněná, protože byla Matka Boží“

Již při početí byla Maria Bohem předurčena k tomu, aby byla Matkou Boží. Liturgie na slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu nám připomíná, že Bůh nedopustil, aby Ji poskvrnil hřích a v jejím čistém lůně připravil důstojný příbytek pro svého Syna. V dogmatické bulle z roku 1854 čteme, že: „Nevyslovitelný Bůh před věky vyvolil a svému jednorozenému Synu předurčil Matku a zamiloval si Ji více než všechna jiná stvoření. Proto Ji naplnil hojností všech nebeských darů,“ tak že „celá krásná a dokonalá zářila takovou plností nevinnosti a svatosti, že větší, kromě Boha si ani nelze představit.“

„Matka Boží, protože byla Neposkvrněná“

Bůh ve svém plánu chtěl, aby se Vtělení jeho Syna pro spásu lidstva uskutečnilo jako čin nejvyšší lásky Boha a stvoření. Právě výsada Neposkvrněného Početí uschopnila Marii k ideální odpovědi Boží lásce, k obětavému souhlasu s Vtělením. Ve spisech o. Kolbeho nacházíme často podobná rčení: „Slovo se stalo tělem jako plod lásky Boha a Neposkvrněné“; „Sjednocení lásky Neposkvrněné s Bohem je tak velké, že se stala Matkou Boží.“

Sv. Maxmilián se často tázal: „Kdo jsi o Pani? Nejen tvor, nejen Boží dítě, ale Matka Boží. Není to jen domněnka, ale jistota, jistota absolutní, pravda víry. Jsi i nadále Matka Boží? Tento titul se nemění. Po všechny věky Ti Bůh bude říkat: «moje Matko». Ten, který ustanovil čtvrté přikázání Tě bude uctívat po všechny věky. Kdo jsi, o Božská?“

Skrze Boží Mateřství Neposkvrněná vstoupila v duchovní příbuznost s Osobami Nejsvětější Trojice, ale také s ohledem na toto mateřství a na spasný charakter Vtělení, se stala naší duchovní Matkou a my jejími dětmi. „Maria Neposkvrněná - uvažuje o. Kolbe - je Matkou Boží. V hmotném světě všechno má svůj začátek, pak vývoj a konec. Odlišné je to ve světě duchovním. Tam každé jsoucno trvá stále a rozvíjí se neomezeně, protože Bůh je neomezená dokonalost. Konečnost v hmotném světě je podmíněna hmotou. Ale co chci říci? Neposkvrněná v duchovním významu je vždy Matkou Ježíše Krista, Ona Jej neustále rodí a dává mu vzrůstat v duších. Jedním slovem je jeho Matkou v nejdokonalejším toho slova smyslu“.

Krásně tuto pravdu nastínil anglický básník, Gerard M. Hopkins (+ 1889) v básni *Blažená Panna jako vzduch, který dýcháme*: „Její velkolepé mateřství má stále jen jednu úlohu, kterou je Kristus Spasitel. Z jejího těla vzal tělo a stále bere (jaké tajemství!) již ne tělo, ale ducha a utváří v nás (jaká nádhera!) nové Nazarety, ve kterých Její Ona počíná ráno, v poledne a večer; nové Betlémy, ve kterých se On rodí ráno, v poledne a večer; Betlémy nebo Nazarety, aby lidé mohli stále více dýchat Kristem a posmívat se smrti. Každý z nás, taktó narozený, se stává novým více ušlechtlejším «já», stává se více jednak Božím, ale i Mariiným dítětem.“

Přijmout Marii za Matku

Naší radostnou povinností je přijmout Marii za Matku, jak to udělal sv. Jan Apoštol (srov.

J 19,27). Tehdy se staneme milovanými učedníky Ježíše Krista. „Kdo nechce přijmou Marii za matku - píše sv. Maxmilián - nebude mít Ježíše za bratra, ani Otec mu nepošle Syna, ani Syn nesestoupí do jeho duše, ani Duch Svatý jej nepřetvoří k podobě Kristově, protože to všechno se děje v Marii Neposkvrněné a jenom v Marii. V jejím lůně se duše obrozuje k podobě Kristově. Ona krmí duše mlékem své milosti. Na jejích kolenou se duše učí poznávat a milovat Ježíše; z jejího srdce čerpá lásku k Ježíši a jejím srdcem Ho miluje.“

Naplň mé srdce vděčností

Neposkvrněná Panna Maria nejen působí v lidských duších jako ta, která svého Syna Ježíše Krista počíná, rodí a pomáhá mu vzrůstat, ale má také svůj vliv na mnoho událostí v tomto viditelném světě, které nám usnadňují nalézt cestu vedoucí k věčné spáse. Připomeňme zvláště všechny ty, jejichž kulaté výročí připadá právě na letošní rok. Je to 160. výročí zázračného obrácení Alfonse Ratisbonnea, 85. výročí zjevení Matky Boží ve Fatimě, 85. výročí založení Rytířstva Neposkvrněné, 80. výročí od vydání prvního čísla *Rytíře Neposkvrněné*, 20. výročí kanonizace sv. Maxmiliána Marie Kolbeho a 10. výročí od vydání prvního čísla časopisu

Immaculata. U příležitosti slavnosti Neposkvrněného Početí Panny Marie děkujeme Matce Boží za její péči o nás a snažme se Ji milovat, jako to dělal o. Kolbe.

Když jednou klečel spolu s Neposkvrněnou před jesličkami, snažil se odhalit to, co prožívala Matka Boží při pohledu na vtěleného Boha a prosil Ji: „Napln mě srdce tvou pokorou, tvou láskou a tvou vděčností.“ A pak prosil Pána Boha: „Buď mým pánem, o můj Bože, a dovol mi, abych rozšířil ve všech tvé Království skrze Neposkvrněnou.“ V přítomnosti Neposkvrněné se jeho láska stávala stále čistější a obětavější. Projevila se pak mnohými činy, které skrze něho Bůh vykonal.

Zakladatel MI se učil od Ježíše milovat jeho Matku. Říkával, že my nikdy nebudeme milovat Neposkvrněnou tak, jak si to zaslouží a jak Ji miloval sám Ježíš Kristus. Proto neomezujeme svou lásku k Neposkvrněné. Jsme přece jejími dětmi. Jako Ježíš se odevzdáme Neposkvrněné bez jakýchkoliv podmínek a jako členové Rytířstva Neposkvrněné se snažme o to, abychom se vždy podřizovali naší nebeské Matce, vždy doufali v její pomoc a tak se stále více podobali jejímu prvorozenému Synu a zasloužili si být nazýváni Božími dětmi.

Podle RN zpracoval BMS

K nebesům dnes zaleť písní...

Vzpomínka na P. Josefa Miklíka

Projdeme-li dnes mariánskými poutními místy v naší vlasti, poznáme, že k mimořádně oblíbené písni patří z našeho kancionálu píseň č. 804: *K nebesům dnes zaleť písní*. Ve vydání kancionálu z r. 1997 je správně uvedeno jméno autora písně - P. Josef Miklík ČSsR, ale rok úmrtí není 1974, ale 1947.

Kdo to byl redemptorista P. Josef Miklík? V něm se spojují Čechy a Morava nebo chcete-li Morava a Čechy. Jeho rodištěm je Tlumačov na Moravě (1.3.1886) a místem jeho úmrtí poutní místo Svatá Hora u Příbrami (9.11.1974). Zemřel tedy

před 45 roky. V nekrologu o něm byla krátce napsána jeho charakteristika: vzorný kněz, upřímný vlastenec, věhlasný učenec, znamenitý profesor a bibliista, plodný spisovatel a především velký ctitel Panny Marie. Již v tomto krátkém ocenění vidíme potřebu se o něm zmínit.

Byl prvorozeným synem zbožných rodičů. Z jeho života uvedeme jenom krátkou správu. První třídy gymnázia začal v Uherském Hradišti. Potom studoval v redemptoristickém juvenátě na Července u Litovle. Po skončení šesté třídy se přihlásil do noviciátu v Bílsku na Moravě a tam 2. srpna 1905 o svátku sv. Alfonsa složil první řeholní sliby. Maturoval na příbramském gymnáziu v r.1907. Teologická studia absolvoval na redemptoristickém učilišti v Obořišti a již na studiích si vytkl za svůj obor studium Písma svatého.

Na kněze byl posvěcen o svátku Panny Marie Karmelské 16. července 1911. Potom byl poslán na studia na Karlovu univerzitu, kde se seznámil s celou řadou osobností našeho náboženského života, mimo jiné i s proslulým konvertitou Dr. Alfredem Fuxem.

Současně od r. 1913 přednášel již Písmo sv. v Obořišti a připravoval se na doktorát. Ten obdržel 13.11.1915. Profesorem Písma sv. zůstal v Obořišti až do své smrti jen s několika krátkými přerušeními. Tak ve školník r. 1925 prodléval v Římě na papežském biblickém ústavě. V r. 1939-1942 přednášel bohoslovcům v Praze.

V té době připravoval na křest rodinu židovského lékaře Richarda Frangla z Dobříše. A protože i v těchto nebezpečných časech ji neopustil, byl v říjnu 1944 zatčen a vězněn z počátku v Praze na Pankráci a potom převezen do vězení v Terezíně. V tomto táboře prožil různé nebezpečné dny, týdny i měsíce. Vysvobození pro něho přišlo 5.5.1945.

Život a utrpení tohoto koncentračního tábora pospal v malé knize „*Vzpomínky z Terezína*“. Tato kniha prostým a pravdivým tónem popisuje těžké útrapy a smrt mnohých Čechů. Přitomno tam bylo na 90 kněží, kteří byli pro mnohé v táboře velkým požehnáním. Mnozí vězni totiž našli skrze ně, skrze jejich přednášky a příklad, skrze svátost smíření a modlitbu, které se znovu naučili, cestu zpět k víře. A proto tak často v mnohých celách tlumeně zněly modlitby a mariánské i národní písně. Takovým způsobem vnášel i P. Miklík do tohoto „pekla utrpení“ radostné paprsky naděje a důvěry v pomoc Boží a v ochranu Panny Marie.

Mnozí do kněžských rukou vkládali i svá dobrá předsevzetí i sliby, jak změnit svůj život, až se vrátí na svobodu. Mnozí mu dali důkaz své vděčnosti i objetím: „*Děkuji ti za tvůj úsměv a modlitbu.*“

Za všechny projevy kněžské činnosti uvedu z knihy *Vzpomínky z Terezína* vlastní jeho slova (str.81-82).

„Z důvěrných hovorů jsme se dovídali, kolik vězňů rozvrátilo svoji rodinu manželskou nevěrou, které se dopouštěli. V Terezíně byli přístupnější a naše úsilí bylo velmi často korunováno úspěchem.

Aspoň jeden doklad: Byl to mladý a hezký muž, kterého ženy zbožňovaly. O své manželce mluvil s opravdovou láskou a chválil její velikou zbožnost. Použil jsem vhodné příležitosti a pravil mu: *Dovedeš si představit, jak bývalo v duši tvé ženě, když viděla tvoji nevěru? A přece tě miluje a těší se na tvůj návrat. Budeš ji zase zarmucovat?*

Viděl jsem, že ho má slova dojala. Netrvalo dlouho a vyznal mi, že odprosil v dopise svou ženu a slíbil jí nápravu. Brzy dostal odpověď od manželky. Psala doslova: *Těším se*

P. Josef Miklík po návratu z Terezína

již na shledání; aspoň zbytek života prožijeme ve štěstí. Chceš, abych ti odpustila? Již jsem to dávno učinila. Pamatuj si: kdo umí milovat, umí též odpouštět. Připadáš mi jako malý hoch, který musí napřed dostat bití, potom dělá dobrotu. Proto jen brzy přijed! Chvilí jsme oba mlčeli, potom jsem pravil: Dovedeš tuto lásku ocenit? A takovou duši jsi zarmucoval. Odpověděl tiše: Ale již nebudu.

Tak jsme pracovali mezi vězni. Jenom pro jednu skupinu jsme nemohli učinit nic, ač právě ti potřebovali kněžské pomoci nejvíce; pro nemocné a pro vězně vedené na popravu. Zůstal-li nemocný v cele, bylo možno mu prospět; byl-li však odveden do „nemocnice“, zavřela se její brána i pro nás navždycky a klíč uložen na strážnici.

Několikrát jsme se pokusili uprosit velitele, kteří se nám zdáli přístupnější; sami nás zrazovali, protože takový krok mohl se stát osudným nemocnému i nám. Proto jsme aspoň poučovali vězně o účincích dokonalé lítosti a učili je, jak ji vzbuzovat, nebudou-li mít příležitost, aby se ještě vyzpovídali.

Vězně vedené na popravu jsme provázeli na jejich křížové cestě vroucí modlitbou.

Pamatuji se dobře na úterý 1. května; tehdy přistoupil ke mně jeden z pražských vězňů a dojatě pravil: *Slyšíš ty rány? Prosím tě, modli se za ně!* Odcházel upokojen, když jsem mu ukázal růženec, který jsem držel právě v ruce.

Vytrpěli jsme v Terezíně mnoho a přece nelituji, že jsem tam byl. Vykonali jsme mnoho dobrého; naši činnost posoudil jeden z vězňů slovy: *Rehabilitovali jste v očích českého člověka katolickou církev!*

Konečně se blížila doba konce 2. světové války. I v myšlení dozorců nastávala jistá změna. Poznávali, že válka se chýlí úplně ke konci. Přesto však jsme si ještě nebyli jisti hodinou ani dnem života. Proskočily i zprávy ke konci dubna, že bude celý tábor rozpuštěn, ale též se mluvilo o celkové likvidaci. Všichni jsme se modlili a toužili po svobodě.“

Ta nadešla v sobotu 5. května. O první svobodné neděli P. Miklík poznal: „V neděli ráno jsem sloužil - po sedmi měsících - opět mši svatou. Když jsem otevřel mešní knihu a četl úvodní slova: *Poděkujte Hospodinu, protože vysvobodil svůj národ*, vyhrkly mi slzy do očí. Dle dřívějšího uspořádání misálu byla to 5. neděle po velikonocích.“

Po osvobození v květnu 1945 působil P. Miklík jako profesor v Obořišti. V květnu 1946 byl jmenován rektorem obořišského kláštera, ale již po jeden a půl roce v září 1947 se pro tělesnou slabost této funkce zřekl.

V klášteře zažil ještě jednu velkou radost. Na poslední neděli v říjnu o svátku Ježíše

Krista Krále posvětil pražský biskup Josef Beran nově pořízené zvony. S radostí všichni naslouchali jejich hlasu, když odpoledne vyzváněly při odjezdu pana arcibiskupa. Z toho se těšil i P. Josef Miklík, který se o pořízení nových zvonů velice zasloužil, ale netušil, že za 14 dní ho budou vyprovázet při jeho pohřbu.

V předvečer svátku Všech svatých se přijel na doporučení lékaře zotavit na Svatou Horu. 9. října se však náhle rozhodl, že se pro srdeční obtíže odjede léčit do svého domova do Obořiště. Když vycházel z kláštera k připravenému autu a otevřel východí dveře, chytil se za hrud' a se slovy: *Panenko Maria*, se zhroutil do náruče doprovázejícího spolubratra. Nic nepomohlo, že v deseti minutách byl zde již lékař s injekcí.

Teprve tehdy si uvědomili všichni v klášteře na Svaté Hoře, že poslední mši svatou sloužil P. Miklík u oltáře Panny Marie Ústavičné Pomoci a že zněla bazilikou píseň: „*K nebesům dnes zalet' písní.*“ Panna Maria se zvláštním způsobem odměňuje svým ctitelům.

Pohřbu se zúčastnila velká řada jeho spolubratří, také mnoho diecézních kněží v čele se svým arcibiskupem ThDr. Josefem Beranem, dále všichni studenti obořišského učiliště a velký zástup věřících.

Otec arcibiskup sám vykonal u rakve obřad rozloučení.

Uvedu ještě knihy a práce, které P. Miklík napsal. Seznam jeho literárních prací obsahuje celkem 1345 čísel. Zde připomenu jen nejvýznamnější: *Biblická archeologie*, *Život Abrahámův*, *Příručka k biblické dějepřavě*, *Život blahoslavené Panny Marie*, *Umučení Ježíše Krista*, *Oslava Ježíše Krista*, *Vzpomínky na mou matku*, *Satan na Svaté Hoře*, *2 svazky Kázání na neděle*, *svátky Panny Marie* a *svátky svatých*, připravoval *biblickou konkordanci*, rok redigoval časopis *Svatá Hora*. Zakončím slovy písně:

*...ustavičná pomoc tvá,
útěchu nám podává*

P. Josef Břicháček, CSsR

Modlitbou a mši svatou se lidé 29.10. odpoledne rozloučili s katolickým knězem P. Cyrilem Vrbíkem, který byl zavražděn 22.10. v Dubu nad Moravou v olomouckém děkanátu. Do Dubu nad Moravou se sjelo na 2000 smutečních hostů z celého regionu. Na pohřeb se sjeli i nejvyšší představitelé církve včetně olomouckého arcibiskupa Jana Graubnera. Mnozí lidé neskrývali při pohřbu pětasedmdesátiletého faráře slzy a dojetí.

„Probošt Cyril Vrbík, byl radostný, přátelský, obětavý a velmi oblíbený člověk. Jeho cesta ke kněžství byla dlouhá a plná překážek, které v 50. a 60. letech minulého století kladl do cesty komunistický režim. Kněžské svěcení přijal teprve v roce 1969. Působil v Místku, Vsetíně a od roku 1980 v Dubu nad Moravou. Svě kněžství žil naplno. Ze skromnosti se o sebe příliš nestaral, žil pro Boha, pečlivě se staral o kostel, ale především měl rád lidi a zvláště děti. I když svým věkem měl k dětem daleko, srdcem jim byl blízko. Byl inspirací pro pastorační práci i mnohem mladším kněžím...“ *Z prohlášení Mons. Jana Graubnera, arcibiskupa olomouckého*

Psal se rok 1955. Byl Štědrý den a u nás jako každým rokem panovala sváteční atmosféra. Já i můj bratr, který byl o dva roky starší - chodil už do 3 třídy ZŠ, jsme se nemohli dočkat večera. Dospělí měli po celý den plno práce a my, děti, jsme se jim spíše pletly pod noha-

A hvězda jasná ať nám svítí

ma. Tatínek zabíjel kapra, maminka zvelebovala pokoj a chystala vše potřebné na večer, babička si připravovala v kuchyni rozinky, mandle, různá koření a červené víno, protože i to bylo součástí její speciality - kapra na modro. Opravdu ta omáčka byla modrá, díky červenému vínu, a chutnala báječně. Byla vynikající kuchařkou, a když už babičky nebylo, nebyl ani kapr na modro. Ten den jsem měla dovoleno zdobit talíř s vánočním pečivem, plnit košík jablky a ořechy. Ve svém počínání jsem si připadala důležitá, přímo nepostradatelná. Jenže nám dětem hodiny na Štědrý den ubíhaly strašně pomalu. Konečně babička odložila bílou, vyšívanou zástěru a všichni ve svátečním oblečení jsme zasedli v jídelně ke vkusně vyzdobenému stolu, kterému nechyběl uprostřed svícen ani skleničky k přípitku. Před jídelm jsme se pomodlili a za vše děkovali Bohu. Babička nakonec dodala větu ve svém rodném jazyce, jejíž smysl jsem pochopila o několik let později : „Gott mit uns - Bůh s námi“.

A konečně nastal tak dlouho očekávaný okamžik, kdy se otevřely dveře pokoje a my jsme hleděli na vánoční stromeček, ozdobený cukrovím, třepotajícím se stříbrnými lamelami, vonící pryskyřicí a svíčkami, které vesele plápolaly a odrážely tak světýlko v našich očích. Než maminka rozdala dárky, zpívali jsme koledy. Někdy nás doprovázel tatínek na kytaru. Radost z dárečků byla veliká, jako každým rokem jsme našli po stromkem dárky, které jsme si všichni tolik přáli. Maminka s babičkou měly vždy slzy v očích, tenkrát jsem nechápala proč, dnes už to vím, a tato tradice u nás přetrvává. Ten rok jsem směla i já jít

poprvé na půlnoční mši svatou. Moc jsem se těšila. Bála jsem se přimhouřit oči, abych náhodou neusnula. A neusnula jsem.

Venku byla náramná zima. Čerstvě napadaný sníh nám křupal pod nohama a tvořil bílou nadýchanou peřinu, ze které místy vykukovaly třpytivé drahokamy, měnící se odleskem pouličního světla. Nahlížela jsem do oken vyzdobených krásnými kresbami ledových květin, za kterými svítil vánoční stromeček a hrálo teplo domova. Cestou jsme potkávali lidi zachumlané do kabátů, ale veselé a svorně se držící za ruce. Z nedalekého kostela se rozezněly zvony, oznamující celému

městu radostnou událost o příchodu našeho Spasitele a zvoucí lid k půlnoční mši svaté. Měsíc i hvězdy svítily tak jasně, jako by je andělé pro tuto svatou noc nablýskali Božím světlem. Babička nám cestou vyprávěla o hvězdě, která ukazovala cestu třem králům, pastýřům i lidu, který toužil spatřit právě narozeného Ježíška. I já jsem toužila se s ním setkat. V duchu jsem si říkala, co bych za to dala, všechny své hračky, i svou nejoblíbenější panenku Helenku.

Pomalou jsme přicházeli k našemu kostelíku, ze kterého se ozývaly tóny varhan a zaplavovaly krajinu hudbou a písní. „Narodil se Kristus Pán, radujme se.“ A my jsme se opravdově radovali. Tenkrát jsem netušila, že moje přání mi můj Pán splní a nejen mně, ale všem, kteří ho s opravdovou láskou hledají. Při vstupu do chrámu jsem pocítila radost v mém srdci a zdálo se mi, jako by mě něčí hlas vítal a oslovoval mým jménem. Celý kostel byl prodechnut posvátnou sváteční atmosférou. Tichá noc se změnila v oslnivé světlo a hudba se zpěvem a chválami našeho Boha jako libá vůně stoupaly v klenbě chrámu až k samotnému nebi.

Využijme dobu milosti, která nám byla dána, ale která nebude trvat věčně, neboť až ta pomine, nastane čas spravedlnosti.

Ruth Hrušková

Kázání kolínského arcibiskupa kardinála Joachima Meisnera na podzimním plenárním zasedání Německé biskupské konference ve Fuldě 25. září 2002

NÁŠ CÍL: ZPŘÍTOMŇOVAT KRISTA

Milí spolubratři,
milé sestry a bratři!

Kolín má vlastní mešní formulář o svatých biskupech a toto proprium má i vlastní prefaci. V ní stojí: „Neboť tys daroval církvi (kolínské) světlo své milosti a pravdy skrze slovo a příklad svatých pastýřů. Oni z Kristova pověření vzdělávali a upevňovali tvůj lid ve víře, posilovali v lásce a vedli tímto světským časem do tvého věčného království.“ Tento úkol - zabýváme-li se životem oněch svatých biskupů - vždy a ve všech dobách vybízel ke statečnému nasazení pro víru a k trpělivé nebojácnosti.

Dnes jsme z Božího milosrdenství postaveni do doby, kdy v naší zemi hrozí, že pro samé struktury, statuty, sekretariáty a komise naše církev ztuhne do podoby pouhé organizace. Je-li struktura silnější než život, jež má chránit, pak naopak vytváří nebezpečí, že život potlačí a zabije, a pak máme v rukou už jen kosti, už jen lešení, už jen papír. Bylo by docela zajímavé objednat si obdobu studie z Pisy, zaměřenou tentokrát na znalosti víry našich věřících. Není ani třeba být prorokem, abychom odhadli, že by dopadla ještě neslavněji než ta o profánních znalostech. To je tím tragičtější, že dnes tak mnozí v našich gremiích a komisích mají spoluzodpovědnost, takže také spolurozhodují, a přitom disponují jen velmi omezenými znalostmi v oboru víry. Je známo, že správná rozhodnutí svědomí předpokládají správné vědění.

foto: bB

Nejde však jen o to, že se nám zřejmě vytrácí živá víra, ale že na její místo vtáhla jakási ideologická víra vlastní výroby, katolická už jen podle jména. Nejedna naše instituce zatemňuje katolickou víru. Aparáty už často mají takovou moc, že my sami si jako biskupové zhusťta připadáme opuštěni a bezmocni, a přitom nedáváme na sobě nic znát. Do této změti aparátů, struktur a různých kompetencí musí Boží duch vpadnout jako bouře a odvát všechno, co relativizuje hlas církve a její prorocké slovo, všechno, co zamlžuje jas jejího poselství.

Arcibiskup z Opole mi při papežově návštěvě v Krakově vyprávěl, že pro svou teologickou fakultu, jelikož se stala už jen částí státní univerzity, stanovil například tuto praxi: profesori jeho kandidátů kněžství musí vždy sami být kněžími; přednášet musí v kněžském oděvu; nejméně jednou týdně musí se skupinou studentů slavit svatou mši a vším svým konáním zprostředkovat radost z Boha a lásku k církvi. Pokud by to poslední chybělo, nemohli by už - ani při nejlepších odborných znalostech - zůstat akademickými učiteli a vychovateli kněží.

Pán klade vždy znovu otázku víry: Věříš tomu? U našich četných spolupracovníků v našich četných institucích se také musíme vždy napřed ptát: Stojíš svou vírou za tím, co máš konat jako pracovník katolické instituce? U mne doma občas slýchám, že se například o vychovatelce v mateřské škole říká: její služba je pro ni samu teprve její cestou k víře. Že bychom měli být trpěliví - snad se taková dětská vychovatelka dostane do procesu vedoucího k víře, takže k ní nakonec dospěje. Ale co bude potom z dětí, když vychovatelka k víře nedospěje? Jsou děti jenom prostředkem k cíli, aby vychovatelka dospěla k víře? Něco podobného slyším o katechetkách a přípravě prvokomunikantů: výuka dětí před prvním svatým přijímáním je pojímána jako misionářský prostředek, jak přivést katechetku k víře. Takhle to přece nemůže jít! Slepí přece nemohou vést slepé! Naše instituce si zaslouží název „katolický“ jen tehdy, jsou-li také vedeny přesvědčenými křesťany.

Původní podobu naší víry nelze najít snad už v našich sduženích a v našich institucích samotných, nýbrž v setkání člověka s Kristem, Synem živého Boha, který jim klade otázku: Věříš tomu? Tento vnitřní děj předchází každou spolupráci. Proto nemáme nyní v církvi žádný větší úkol než katechezi a kázání.

Často se zdá, jako by jedinou stružkou předávání víry byla již jen školní výuka náboženství, po ní v rodině už nic a sotva co ještě ve farní obci. V jakém světle se nám ukazuje výuka náboženství? K tomu existují v současném církevněpolitickém napětí příklady, které neznějí příliš vesele. Naše společnost se sice nestala bezvěreckou, ale na trh se dostalo tuze mnoho jiných náboženských nabídek. A je tragické, že my se na tomto trhu náboženských skutečností podílíme v tak oslabeném postavení. Z toho mluví málo fascinace jasnou pravdou (Splendor veritatis). Pak bude jed polo-víry a falešné víry rozkládat sílu přesvědčivosti pravé víry.

Pán se táže: „Najde ... Syn člověka, až přijde, ještě víru?“ (Lk 18,8). Naše církev není žádná

společnost k zlepšování světa, jejím posláním je zpřítomňovat Krista a vést tak Boží lid tímto světským časem do Božího království. Neztrácejme tento poslední cíl kvůli samým předposledním cílům z očí! Vždyť cíl určuje cestu. Ježíš říká: „Já jsem cesta“ (Jan 14,6), tj. on nás nese a on nás vede k cíli. Na evangeliu je fascinující, že nám vždy dává to, co od nás chce. Nepožaduje nad míru. Nese nás a nenechá nás sejít na bludné cesty a do slepých uliček, nýbrž udržuje nás ve správném kurzu, který vede k našemu dovršení.

Přítomnost nám už kvůli věčnosti nemůže být lhostejná, neboť přítomnost určuje podobu věčnosti. Náš život není žádné nezávazné šermování sem a tam, nýbrž dává ráz a podobu mému věčnému bytí, o němž bude rozhodnuto při osobním soudu. Tady neplatí: My všichni, přijdeme do nebe, nýbrž platí zcela prostě: ti, kdo se řídili Ježíšovými slovy, budou po jeho pravici. A ti, kdo se se o jeho poselství nestarali, po jeho levici (srov. Mt 25,31-46). Rozsudek Páně vyslovuje to, k čemu se člověk sám zaměřil. Pro ty na pravici to znamená: Buď podle vaší vůle; ale také pro ty, kteří daleko od Boha stojí na levé straně, platí: Buď podle vaší vůle. Člověk odsuzuje sám sebe! Pokud už v našem hlásání tato perspektiva nezaznívá, pak přítomnost ztrácí svou vážnost a svou váhu. Zvěstujeme-li však poselství nezkráceně, pak to lidem pomáhá dělat ze společnosti, žijící pro zábavu, společnost, kde se mají osvědčit, kde mohou už na zemi pocítit něco z nebe. To je naše poslání v přítomnosti pro budoucnost.

Dej Bůh, abychom se i ve vzdálené budoucnosti mohli v německých biskupstvích modlit: „Neboť tys daroval církvi světlo své milosti a pravdy skrze slovo a příklad svatých pastýřů. Oni z Kristova pověření vzdělávali a upevňovali tvůj lid ve víře, posílali v lásce a vedli tímto světským časem do tvého věčného království. Amen.“

*Z němčiny přeložil Dr.Václav Frei
Zdroj: Kathnet*

Opus Dei předběhlo svou dobu

Rozhovor s mons. Flaviem Cappuccim

V neděli 6. října Svatý otec kanonizoval bl. Jo-semaría Escrivá de Balaguera. Jméno tohoto světce je spojeno zejména se založením Opus Dei, laického hnutí, jehož cílem je podpora posvěcení Božího lidu prostřednictvím každodenní práce. V následujícím rozhovoru s postulátorem procesu svatořečení, mons. Flaviem Cappuccim, hovoří redaktor vatikánského rozhlasu (vysíláno 1. října 2002) Giovanni Peduto. Nejprve ho požádal o načrtnutí lidské a duchovní cesty mons. Escrivá.

Kdybych měl telegraficky shrnout jeho životopis, řekl bych, že východiskem je založení Opus Dei 2. října roku 1928; pak následují roky, během kterých šíří své poselství mezi svými prvními následovníky. Nebylo to snadné, protože jde o podnik, který předběhl svou dobu, jak z pohledu duchovního života, tak z hlediska pastoračního, totiž tím, že hovořil o všeobecném povolání ke svatosti. Bylo to na konci 20. let minulého století, tedy se značným předstihem asi 40-ti let před II. Vatikánským koncilem. Po založení Opus Dei následuje určitá vsuvka španělské občanské války v letech 1936-39, během níž významně riskoval svůj život. Pak následuje mohutné rozšíření hnutí ve Španělsku a v roce 1946, v lednu, přichází do Říma, aby požádal o papežské schválení Díla. Sám mons. Montini, tehdejší substitut Státního sekretariátu, ho vyzve, aby v Římě umístil ústředí Opus Dei. V Římě pak mons. Escrivá zůstane až do své smrti v roce 1975. Léta jeho pobytu v Římě jsou charakterizována náročnou a dlouhodobou prací, kdy se věnuje zejména formaci svých duchovních synů a dcer a řízení apoštolského rozvoje Opus Dei po celém světě.

Mons. Escrivá de Balaguer se narodil v roce 1902 - letos tedy slavíme sté výročí od jeho narození. Mohl byste poněkud více nastínit charisma Opus Dei?

Velmi zajímavá je skutečnost, že se nejedná o obyčejné lidské sdružení. Opus Dei bylo zalo-

ženo 2. října 1928 z Božího vnutnutí. Nedá se tedy příliš hovořit o tom, že by šlo o pouhý nápad jeho zakladatele. Jde o projev Boží vůle, která chce jeho prostřednictvím šířit ve světě poselství o tom, že všichni jsou povoláni ke svatosti. Jde o poselství určené jednotlivým křesťanům. Tedy, Opus Dei má sekulární charakter, neboť jde o poselství určené pro ty, kdo žijí uprostřed světa, ať už to jsou kněží nebo laici, muži nebo ženy. Jako struktura je hnutí naprosto decentralizované. To, co je nejvýznamnější, je osobní apoštolát jednotlivců v prostředí, v němž žijí, na pracovišti, v rodinách. Tedy jde o rozkvět křesťanského života ve službě místních církví, kdekoli se členové Opus Dei nacházejí.

Jak působí Dílo dnes?

Podle mne, nejde o velký rozdíl od dob, kdy Escrivá de Balaguer ještě žil. Po jeho smrti jeho nástupce mons. Alvaro del Portillo řekl, že nastala epocha věrného pokračování v započatém díle. Skutečně se zdá, že jeho poselství není třeba nějak obnovovat, neboť v sobě obsahuje jistou

elastičnost, jistou schopnost přizpůsobovat se rozličným situacím, která je skutečně božského původu. A toto myslím vysvětluje jeho neustále rostoucí plodnost. Od úmrtí jeho zakladatele do dnes se Opus Dei rozrostlo až na 85 tisíc členů v 70 zemích. Postava zakladatele přesto není omezena pouze na Opus Dei, ale po celém světě lze zaznamenat projevy zbožné úcty k jeho osobě. Například na kanonizaci přijdou poutníci z 84 různých zemí světa, ačkoliv Dílo působí jen v 70 zemích. Takže skutečně se jedná o překročení hranic, abych tak řekl, pouhé instituce.

Při příležitosti kanonizace by měl být spuštěn projekt „Harambee“: můžete nám o něm něco říci?

„Harambee“ je pokřik v jazyce swahili, který dělníci v Keni vydávají tehdy, když se připravují

na nějakou namáhavou práci. Znamená to něco jako „hej rup“, „zabermé společně“. Myšlenkou projektu Harambee spojeného s touto kanonizací je realizovat rozvojové programy na pomoc Africe. Každý účastník kanonizace bude požádán o příspěvek v minimální hodnotě pěti euro. Na takto získané prostředky pak bude vyhlášen konkurs, kterého se budou moci zúčastnit nejen jednotlivá díla Opus Dei, ale jakékoliv organizace, které budou chtít. Porota pak z projektů, které musí být charakterizovány jako programy na podporu výchovy a vzdělání v zemích Afriky, vybere ty, jež budou ze shromážděných prostředků financovány.

*Připravil Giovanni Peduto,
překlad Petr Havlíček*

NEDOSTATEK POKORY

Dovol, abych ti připomenul některé zjevné známky nedostatku pokory:

- myslet si, že to, co děláš nebo říkáš, je uděláno nebo řečeno lépe než to, co dělají nebo říkají druzí;
- chtít vždycky prosadit svou;
- přít se bez důvodu nebo - pokud jej máš - trvat na svém paličatě a neústupně;
- říkat své mínění, aniž by tě o to kdo žádal nebo aniž by to vyžadovala blížeňská láska;
- pohrdat míněním druhých;
- nedívat se na všechny své vlohy a dobré vlastnosti jako na propůjčené;
- neuznávat, že nejsi hoden jakékoliv pocty a uznání, dokonce ani země, po které šla-peš, a věci, které vlastníš;
- dávat v rozhovoru za vzor sama sebe;
- mluvit o sobě špatně, aby si o tobě druzí udělali dobré mínění nebo ti odporovali;
- vymlouvat se, když se ti něco vytýká;
- zakrývat duchovnímu vůdci některé pokořující chyby, aby o tobě neztratil dobré mínění;
- poslouchat s uspokojením chvály o sobě nebo se radovat, že o tobě dobře mluvili;
- pociťovat bolest, že jiní jsou víc uznáváni než ty;
- odmítat vykonávání podřadných prací;
- přát si vyniknout a vyhledávat k tomu příležitost;
- při rozhovoru se nenápadně pochválit a dát najevo svou počestnost, chytrost, šikovnost nebo postavení;
- stydět se za to, že nemáš majetek...

Josemaria Escrivá de Balaguer

Pokoj a dobro!

Moji milí, děkuji vám za nové číslo Immaculaty, ve kterém mě zaujal článek o povodních. Myslím, že všichni v naší zemi jsme tuto pohromu sledovali se zděšením a ochotou pomoci. Proto mě mrzí, že zájem médií pohasl právě teď, kdy je potřeba každé ruky. Já jako máma, potácející se „od výplaty k výplatě“, osobně pomoci nemo-

hu, ale snažím se alespoň oděvy po dětech, nějakou naspořenou korunkou a hlavně modlitbou. Ale proč vám vlastně píšu.

Každý rok jezdí rodiny z naší farnosti, kterou spravují bratři františkáni, na společnou týdenní dovolenou. Letos jsme si už v zimě naplánovali pobyt v Jižních Čechách. Byli jsme v oblasti, které se velká voda nedotkla, ale dost lidí, s kterými jsme mluvili, mělo příbuzné v postižených oblastech. Jsme společenství, které jezdí na dovolenou nejen odpočívat a poznat místo pobytu, ale především sblížit se navzájem a být co nejvíce s Bohem. Proto se scházíme ke společným modlitbám ranních chval a nešpor a také se snažíme každý den být na mši svaté. Objížděli jsme všechny okolní vesničky. Na jedné mši měl pan farář svůj osobitý pohled na povodně, velmi jsem se s ním ztotožnila. Žádný trest Boží, nic takového.

Ještě o povodních

V dobách Starého zákona, když už se Hospodin „nemohl dívat“ na hříšnost svého pokolení, vysílal proroky. V dnešní době slovo ztratilo svou hodnotu (svět je „přeslovený“, mluví se, aniž se naslouchá, ze všech stran se na nás valí nějaký text, reklama, proslov atd.; o tom jakou hodnotu představuje Slovo, píšete ve svém článku). Lidé

se od Boha odvrátili, vyhnali jej z domovů, nemocnic, škol. Ale

on je Otec milující, nesmírně touží po naší lásce a modlitbách. Ví, že kdyby poslal proroky, kteří by vyzývali k pokání, nikdo by je neslyšel, jejich výzvy by zanikly v celosvětovém hluku. Proto něco, co nikdo nemůže přehlédnout, něco, co otřeše srdcem každého! Pan farář kázal o tom, že ti lidé, zoufalí a bez domovů, jsou pro nás - ušetřené - proroky. Proroky dnešní doby. Svým lidským utrpením vyzývají k přehodnocení našich životů, hodnot v nich. Jejich osudy nás vyzývají k pokání, milosrdenství.

Tento pohled na letošní povodně jsem od nikoho neslyšela a velmi mě zaujal a rozhodla jsme se s vámi o něj podělit, protože nepředstavuje Boha jako trestajícího, ale plného zájmu o nás, toužícího po setkání s námi všemi v Nebeském království. Asi tak, jako když se já po mnoha výzvách na děti rozzlobím a pak to lítá. Netrestám, je nutné

takhle zahartusit a je-li to opravdu třeba, přiletí i výchovný žďuchanec, protože vím, že to, co po nich chci, je DOBRÉ.

Tak vám přeji hodně Božího požehnání do dalších dní, aby se vám na přímluvy Neposkvrněné a svatého Františka práce dařila ke chvále Boží.

Pán s vámi všemi!

foto: -jg-

Romana F. Daňová,
Liberec

Kdo za to může?

Imám seděl vedle sultánova trůnu na bachratém sametovém polštáři. Sultán byl unaven, klímal a pospával. Tu si na jeho tvář sedla dotěrná moucha. On se vzbudil a vztekle ji chtěl zabít plácačkou. Jen to plesklo na jeho tváři. Rozčilený sultán se ptal imáma: „Proč Bůh stvořil mouchy?“ Ten mu odpověděl: „Bůh stvořil mouchy, aby se ti, kteří jednají jako despotové, cítili bezmocní před takovou nicotou a trestali se vlastníma rukama.“ Volím tuto historku ze sbírky „Vítř pouště vypráví“, jež je obhajobou prosté morálky vhodné nejen pro sultány a mocné této země. Na každého totiž přicházejí chvíle, v nichž jeho pýcha vzroste tak, že si namlouvá, že je nepřemožitelný, a nadýmá se jako páv a domnívá se, že budí všeobecnou úctu, že je mocný, statný a všemi obdivovaný. Samo naše zdraví nás přesvědčuje, že máme před sebou roky a roky a tolik cílů; peníze nás ujišťují o blahobytu a rozkvetu. Ale najednou - moucha - to je, bez metafor, to malé zrníčko, jež se zadře v soukolí: zklamání v lásce, vážná nemoc, finanční ztráty. Není k ničemu se bouřit, ptát se, kdo za to může, ba může to být nebezpečné, chtít se za každou cenu z toho rychle dostat, protože se člověk cítí jako na pohyblivém písku: čím více sebou hýbe, tím více se ponořuje. A co je tedy třeba? Velmi prostě a pokorně si přiznat, že máme své meze, že jsme slabí, křehcí, krátce, že jsme tvorové, a ne Stvořitel, všemohoucí Bůh. Je tedy i v bolesti, v pohromě i v neúspěchu moudré poučení. A v dobách úspěchu si musíme přát, aby přilétla nějaká moucha, která by nás přivedla zpět, abychom stáli oběma nohama na zemi.

„Zahrady v čudu, domy v čudu, ploty v čudu, kůlna nám uplavala.“ Těmito lapidárními slovy líčí dopisovatel *Lidových novin* spoušť po povodni v Počáplech. Většinu článku věnuje líčení úžasného klidu P. Radima Valíka tváří v tvář nepopsatelné spoušti v tamním kostele. Vystřelí na něho i otázku, zda považuje ničivé povodně za Boží trest. Až ho ohromí zanícená slova otce Valíka: „V pozadí celého vesmíru je Boží láska. Bůh Otec chce, aby se jeho děti vedlo dobře. Ale když syn řekne: Táto, nech mě být, Otec to respektuje. Mrzí ho to, ale nechá syna. A jen přihlíží jeho chybám, které syn dělá, a také tomu, jak za ně pyká. Lidé ignorují Boha. V našem národě se nesvětí neděle. Lidé pracují v neděli, aby toho co nejvíce nahamounili. A teď se jim třeba zrovna ty neděle vrátily. Když lidé nestojí o Boží pomoc a požehnání, Bůh se jim nevnučuje. Ale třeba na to přijdou a pak se to zlepší. Bez Božího požehnání marné lidské namáhání,“ končil P. Radim.

Jak by se asi onen novinář, ale i čtenáři LN tvářili, kdyby otec Valík citoval proroka Amose: „Ten, který učinil Plejády a Oriona, obrací šero smrti v jitra, ale i den zatmívá nocí, povolává mořské vody a vylévá je na tvář země. On mocného uvrhne do záhuby a zhouba pronikne do pevnosti. Mohli jste si vybudovat domy z kvadrů, bydlet v nich však nebudete. Já znám vaše četné nevěrnosti, vaše nehorázné hříchy. Nevražíte na spravedlivého, berete úplatek, ubožáky odstrkujete. Proto v oné době prozíravý zmlkne a bude to zlý čas. Hleďte dobro, a ne zlo, a budete žít, a tak Hospodin, Bůh zástupů bude s vámi, jak říkáte. Mějte v nenávisti zlo a milujte dobro. Snad se Hospodin, Bůh zástupů smiluje“ (Am 5, 8-15).

Už trochu svítá? Kdo za to všechno může?

Od antikoncepce k eutanázii

V dnešní době je lidský život ohrožen na samém začátku a pak na jeho konci, vždy když je slabý a bezbranný. Na začátku života jsou problémy antikoncepce, potratů, IVF (umělé oplodnění ve zkumavce) a klonování, na konci problém eutanázie. Je potřeba vidět spojení mezi všemi těmito jevy dnešní společnosti. Vychází totiž ze stejné ideologie. Ale na začátku je tady antikoncepce.

Vždycky existoval nějaký druh antikoncepce a vždy byla odizlována. Staří Egypťané používali kůru citronu jako pesar, Onan praktikoval přerušovanou soulož. Ovšem tyto způsoby nebyly spolehlivé a navíc byly

děti obecně považovány za požehnání. Bylo proto málo pochopení pro antikoncepční přístup a nebyl to masový jev. Situace se začínala měnit na začátku 20. století, kdy se bariérové metody vyznačovaly poměrně značnou spolehlivostí, ale masovým fenoménem se antikoncepce stala teprve v 60. letech se zavedením hormonální antikoncepční pilulky (HA) na trh. Dnes přijímá a používá antikoncepci skoro celá společnost a farmaceutický průmysl a všechna média ji agresivně propagují. Jen hrstka lidí se staví proti.

Antikoncepci můžeme označit za nejchytřejší dáblův vynález dvacátého století. Vždyť se zdá, že na tom nic není. Co máme proti kusu gumy nebo pilulce? Vždyť stále polykáme nějaké pilulky.

Ale ve skutečnosti antikoncepce mění celý smysl manželského aktu. Manželský akt s antikoncepcí nerespektuje důstojnost člověka:

1) Zavádí prvek odmítání. Manželé přítomně odmítají navzájem svou plodnost; tím odmí-

tají jeden druhého, protože plodnost patří k podstatě člověka. Pohlavní aktivita ztrácí aspekt lásky; zůstává jen fyzická zábava. Dříve lidé básnili o lásce, teď se mluví jen banálně o sexu. Vzájemně úplné sebedarování se snižuje na vzájemné zneužívání.

Vidíme, že jsou tady dva pohledy na podstatu člověka: a) řecký pojem o člověku - člověk je duše, která „má“ tělo, jež jí slouží jen jako nástroj mimo jeho podstatu, a které může používat jak chce - na práci, na zábavu (např. rekreační sex), atd. - bez podstatných následků pro sebe. b) hebrejský či biblický pojem, ve kterém je člověk považován za komplexní bytost duše, myslí a těla. To, co se děje s naším tělem, se týká celé naší existence.

Toto programové odmítání, i když si to manželé neuvědomují, přece působí, že se cítí používání, hlavně žena, a v horším případě to vede k rozbití manželství a rozvodu.

2) Manželé vědomě odmítají možnost početí dítěte. Opakované manželské akty s antikoncepcí budují protidětskou mentalitu. S dítětem nepočítají. Rozmnožuje se proto sexuální aktivita mimo manželství. Protože antikoncepce často „selže“, je

PROCES UMĚLÉHO OPLOZENÍ - TZV. IN VITRO FERTILIZACE (IVF)

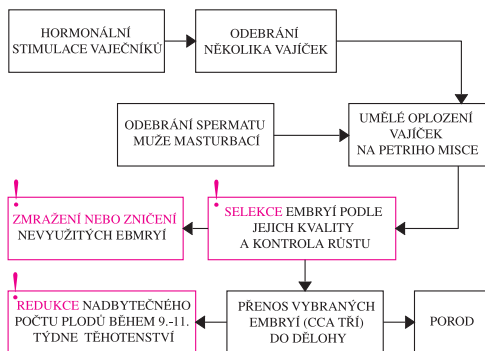

foto: BB

počato dítě, se kterým se nepočítalo. Takovou chybu je potřeba „napravit“, a proto je dítě likvidováno. A tak antikoncepce vede k potratům.

Když se ztrácí láska a dokonce respekt z manželského aktu lásky, ztrácí se respekt

i pro další kategorie lidí. Když společnost běžně zabije nenarozené děti, sotva bude chtít chránit embrya v prvních dnech života. Proto vznikly IVF, experimenty na embryích, klonování a prenatalní diagnóza, procedury, ve kterých respekt k člověku chybí absolutně. Ty představují antikoncepci „naryby“: místo pohlavní aktivity bez dětí je technické vyrábění dětí bez pohlavní aktivity.

Obětí toho vývoje jsou bezbranní lidé: ženy, nenarozené děti, embrya, zvláště postižení. O životě nebo smrti bezbranných rozhoduje „kvalita života“. Ale to je spíše jen pokrytectví: ve skutečnosti rozhodují ti silní tak, že zlikvidují ty slabé, když jim stojí v cestě. Legalizace zabíjení jedné kategorie lidí vede k zabíjení dalších. Potrat vede k eutanázii. Tento vývoj neskončí sám od sebe. Na řadu přijdou další kategorie lidí, např. postižení, sociálně slabí, politicky nekonformní. Nikdo si nebude svým životem jist. Viděli jsme podobnou situaci v německé třetí říši, jenže naše dnešní „kultura smrti“ je světovým fenoménem, kde si pyšný člověk hraje na Boha.

Církev nabízí tradiční řešení: pokání a obrácení. Situace je naléhavá, jinak hrozí zánik naší civilizace. Ani církev není odolná proti této nemoci a je potřeba začít v ní. Protože je antikoncepce na začátku celého procesu, je potřeba začít propagací manželské čistoty v církvi prostřednictvím přirozeného plánování rodičovství. Proto pracuji pro organizaci Liga pár párů, která je apoštolátem šíření a učení PPR.

David Prentis

V Belgii eutanázie legální

Od 23. září t.r. je možné v Belgii legálně zbavit druhého člověka života. Ústava o eutanázii byla belgickým parlamentem schválena v květnu letošního roku, nyní vláda přijala vykonávací akty k této ústavě. Protesty katolické církve, která jednoznačně tvrdila, že pod slovem „eutanázie“ se kryje vražda nevinného člověka, vyzněly do prázdna. Kard. Godfried Danneels varoval, že tato ústava „bude mít velmi nebezpečné důsledky: jedná se o volbu jistého typu civilizace, kde dominuje individualismus nad solidaritou a kde právo na život mají pouze ti lidé, kteří si to „zaslouží“.

I když akt eutanázie, čili usmrcení druhého člověka, je omezena splněním odpovídajících podmínek, tak stejně nepodléhá pochybnosti, že se jedná o útok proti lidské důstojnosti. Můžeme k slovům belgického primase dodat, že podobně jako v Unii vnucovaný postup zabíjení nenarozených dětí, schvalování ústav o tzv. homosexuálních manželstvích, tak i legální likvidace druhého člověka dovede ke změně tváře Evropské unie. Problém zacházení s lidským životem je v podstatě otázkou po smyslu celé lidské civilizace.

V průběhu konference na Katolické univerzitě v Lublinu, která se zabývala „morálním základem Evropy“, P. Styczen položil základní otázku: „Zvolí si Evropa svoji záchranu volbou solidarity s každým člověkem nebo naopak zvolí své morální samozničení útokem proti životu nejslabších lidí - útokem proti samotnému lidství člověka?“ Belgická ústava, schválená hned po již existující praxi holandské ústavy, představuje velký stín pro budoucnost Evropy. Je třeba zcela jasně říci, že Evropa dnes zrazuje člověka, protože jako prvního začala zrazovat Krista a jeho Evangelium. Zatímco Svätý otec Jan Pavel II. vyzývá a připomíná, že Evropa se musí vrátit ke své pravdě, tzn. že se nemá jen poddat právům Evropské unie, ale spíše má „evropeizovat Unii“, což představuje návrat Evropy k opravdovému křesťanství.

Niedziela 40/2002

„Tématko“ *Svědectví*

„Pár týdnů nato jsem se svojí spolužačkou jela na víkend na hory. Vzala mě s sebou do Příchovic, blízké vesnice, kde je na faře centrum mládeže. Byly jsme na mši svaté v kostele. Tenkrát jsem poprvé dokázala trochu vnímat tu atmosféru. Hrozně se mi to líbilo. V Praze jsem pak se svým klukem začala chodit každou neděli do kostela.

Jenže jsme začali mít problémy v našem tělesném soužití. Už jsme spolu byli dost dlouho na to, abychom nezačali toužit po nějakém bližším poznání. Nějak jsme to nezvládali, přestože jsme se opravdu snažili, a po tři čtvrtě roce, co jsme spolu chodili, jsme se spolu milovali. Bylo to strašně těžké. Chtěli jsme oba, ale zároveň nechtěli. Bojovali jsme s tím téměř rok.

Mezitím jsem se rozhodla, že bych se chtěla nechat pokřtít. Tak jsme jednou po mši sv. zašli za jedním mladým knězem. Nabídl nám, že můžeme chodit na přípravu do centra života mládeže, kde působil. Můj, tehdy již snoubenec, tam chodil se mnou. Dozvěděli jsme se, hlavně já, plno nového. A to všechno nám strašně moc pomohlo. Díky tomu mladému knězi, který všechno, o čem mluvil, dokázal hezky vysvětlit, se nám povedlo napravit to, co jsme pokazili. Dokázali jsme se zase přestat milovat, nejdřív jenom na krátkou dobu, to už dřív, ale po těch deseti měsících úplně. Měli jsme z toho velikou radost. Ta radost byla o to větší, že jsem byla čtvrt roku poté pokřtěna a měsíc nato jsme byli oba biřmováni. Cítila jsem se báječně. Úplně nově. Samozřejmě, že v našem intimním životě jsme se i potom dostávali do krizí. Ale zvykli jsme si chodit ke sv. zpovědi, poradit se s „naším“ knězem. A to nám pomáhalo. Rozhodli jsme se, že bychom spolu chtěli žít napořád. Svatbu jsme si naplánovali na červenec, dva roky od našeho seznámení.

Těsně před svatbou měl můj přítel, tehdy už nastávající manžel, úraz, který ho donutil zůstat téměř až do svatby doma. Trvalo to pět týdnů. Každý den jsem byla u něho. Bála jsem se, že nezvládneme to, co jsme chtěli - vydržet v čistotě do svatby. Každou neděli jsem chodila ke sv. zpovědi. A to mi moc pomohlo. Zvládli jsme to. Všechno najednou začalo

foto: bB

být víc v pohodě. Můj nastávající se začal uzdravovat a sám z toho měl radost, i když to stálo strašně moc námahy a sil nás obou.

Plánovaný den nám svatba vyšla. Bylo to všechno hrozně krásné. Jsme spolu moc šťastní. Oddával nás „náš“ mladý kněz. Za to štěstí vděčíme jemu a hlavně Pánu Bohu.“ (s. 87n.)

Míša

„Jendo, líbí se mi, že mladým neustále opakuješ, že známost je potřeba prožít opravdu dobře a čistě. Opakuj to hodně často a pořád dokola. Ze zkušenosti můžu říct, že je to jiné, když člověk slyší „tématko“ o čistotě, když známost nemá, a naopak. Jedno vím jistě, potřebujeme to slyšet znovu a znovu. A není to jen můj názor, ale i mnoha dalších mladých. Ber to jako povzbuzení, všichni Ti držíme palce a jsme při Tobě.“ (s. 55)

Eva

Z knížky „Cesta k domovu - svědectví o diecézních centrech života mládeže“ od P. Jana Balíka (knížka je ještě k dostání v katolických knihkupectvích)

Pohrdání počatým životem je nejvážnější problém naší doby. Komunistický potratový zákon z r. 1986 stál život (jen po listopadu 1989) 603 tisíc dětí v různých prenatalních stádiích. Zatímco česká populace vymírá tempem 20 tisíc za rok a úbytek lidí v produktivním věku hrozí kolapsem důchodového systému, ročně stále ztrácíme více než 30 tisíc nenarozených dětí.

V posledních dvou letech se v souvislosti s přijetím Deklarace práv počatého dítěte začalo znovu diskutovat o otázkách počátku života. Počet umělých potratů klesl oproti roku 1993 na třetinu. Ani tyto skutečnosti však nespědí o zásadním obratu k lepšímu, protože stále není respektována Listina základních práv a svobod, ukládající chránit lidský život již před narozením.

Pokles počtu potratů je nesporně pozitivní jev, ale souvisí více se změnou životního stylu, než se změnou vztahu k počatému životu. Velká část občanů totiž vnímá platný potratový zákon také jako závazný mravní předpis. Třebaže zastánci interrupcí tento účinek zákona rádi bagatelizují, dojde-li na rozpor mezi zákonem a Listinou, tvrdě prosazují zákon jako legitimní nástroj tzv. plánování rodičovství, zatímco Listinu odkazují do pouhé deklaratorní roviny.

Neúcta k prostému přírodnímu faktu, že lidský život začíná početím, přetrvává z doby stalinismu a je živena i moderními ideologiemi spotřební společnosti. „Lidskoprávní“ argumentem potratu často bývá tzv. právo ženy „rozhodnout o svém těhotenství“, přičemž na právo dítěte na život se vůbec nebere zřetel.

Před těmito problémy stojí zákonodárci i po letošních volbách do Poslanecké sněmovny. Nedávno vypracovaný návrh novely interrupčního zákona sleduje zpřísnění zcela liberální potratové praxe ve třech krocích: snížení hranice potratu „na přání“ z 12 na 8 týdnů, respektování stanoviska otce a souhlas zákonných zástupců v případě nezletilosti. Ani tato vcelku mírná a lékařsky zdůvodněná úprava, která může zachránit desítky životů, není přijímána jednoznačně.

Zatímco zhruba třetina reakcí je souhlasných, druhá třetina je zásadně proti každému zpřísnění, ale je i mnoho občanů, pro něž není přijatelná vůbec žádná interrupce.

Proto se nabízí i některé další varianty legislativních úprav, méně přísných i přísnějších. O tom, která z nich bude nejpřijatelnější pro svobodnou, ale také humaní a odpovědnou společnost 21. století, rozhodne nejen odborná diskuse, ale také - a řekl bych, že především - podpora veřejnosti.

Jednou variantou úprav je uzákonění povinné konzultace se sociální pracovnící, která upozorní na fyzická i psychická rizika interrupce a nabídne veškerou pomoc pro narození dítěte včetně nabídky adopce. Stejnou službu - rozšířenou o vydávání závazných doporučení - může zákon uložit zvláštnímu orgánu sociální péče.

Jinou možností může být povolení interrupce jen ve státních zařízeních a povinná úhrada nákladů na léčení neplodnosti po umělém potratu. Do příslušného zákona lze novelou zakotvit také zákaz komerčního využívání tkání uměle potracených plodů.

Konečně existují i dvě varianty zrušení interrupčního zákona. Obě by samozřejmě ponechávaly v platnosti možnost potratu v tzv. krajní nouzi, t.j. při ohrožení života ženy. Prvá z nich by umožnila potrat také v případě incestu nebo znásilnění - obdoba legislativy platné v Polské republice. Institut krajní nouze (ohrožení života) vychází z platného trestního zákona a byl by jedinou indikací potratu v nejpřísnější variantě (irský model).

Než se začne vybírat právní úprava, která bude co nejpřísnější, ale zároveň přijatelná pro všechny skupiny obyvatelstva, musí se křesťansky a humanisticky orientovaní občané rozhodnout pro jednu z nich. A na její uvedení do života pak zaměřit všechny síly.

Máme-li českému právnímu řádu vrátit mravní rozměr, je komunistický potratový zákon první na řadě.

Dr. Jiří Karas

ZÁZRAK ŽIVOTA ČEKÁ NA OCHRANU

Jsou potraty demokratického nebo totalitního původu?

Stoupenci legalizace vražd nenarozených dětí rádi argumentují tím, že prý tato „vymoženost“ nerozlučně patří k demokracii, je prý nedílnou součástí práv a svobod člověka. Kdo zná historii, ten ovšem ví, že potraty byly legalizovány nejdříve v totalitních diktaturách, teprve později demokratický svět před tímto zlem ke své hanbě kapituloval.

Konkrétně: Poprvé v dějinách uzákonil právo na potraty r. 1920 komunistický Sovětský svaz. Jeho příkladem následovalo r. 1938 demokratické Švédsko (vedené však socialistickou stranou), o rok později se připojilo i nacistické Německo, které legalizovalo interrupce pouze pro Židy a pro Poláky, tedy pouze pro tzv. méněcenné rasy. Pro Němce nikoliv, neboť hitlerovský režim měl zájem na populační explozi tzv. panské rasy. V 50. letech uzákonily potraty všechny komunistické státy s výjimkou Rumunska, u nás se tak stalo r. 1957. Západní demokracie se připojily teprve v průběhu 60. a 70. let, USA známým rozhodnutím Nejvyššího soudu v r. 1973.

Odkud se vzal požadavek legalizace potratů, které byly už od starověku až do 20. století stíhány jako vraždy? Jejich zastánci ho dávají do souvislosti s vědeckotechnickým pokrokem nové epochy, rozvojem demokracie a lidských práv. Zapominají ovšem na to, že tento postulat se zrodil právě v totalitní ideologii. Počátek nutno hledat u teoretiků socialismu a komunismu Friedricha Engelse a Ferdinanda Lassalla. Oba, Engels zejména ve svém spise „O původu rodiny“, považují manželství za otroctví pro ženu a hlásají volnou lásku, protože žena má prý právo realizovat se tak jako muž v zaměstnání a v tom jí překáží pouto manželství a rodiny. Tato instituce je pro ženu vykořisťovatelská a socialistická revoluce ji má od toho osvobodit. Žena musí mít podle těchto socialistických teoretiků právo navazovat nezávazné sexuální styky s kýmkoliv a na jakoukoliv

dobu s možností kdykoliv partnera opustit a navázat kontakt s jiným, nesmí jí být ani bráněno v sexuálních vztazích s více partnery najednou atd. Pan Engels ovšem neřeší otázku, co s dětmi, které z těchto volných svazků vzejdou. To za něj „vyřešili“ až bolševici v Rusku hned po revoluci. Historik Dmitrij Volkogonov uvádí ve své biografii o Leninovi (Lenin, počátek teroru, Praha 1996), jak už v listopadu 1917 na zasedání vlády první muž revoluce okamžitě prosadil do usnesení občanské sňatky a možnost libovolného rozvodu bez udání důvodů. Parlament, sestavený jenom z bolševiků a jejich nohsledů, to schválil r. 1920. Součástí této právní úpravy, aniž by byla jakkoliv vysvětlena, se stala také legalizace potratů jakožto samozřejmost. Má-li žena mít podle Engelsovy teorie svobodu střídat partnery podle libosti a chuti, potom ovšem musí mít taky svobodu zabránit početí a stát, reprezentovaný lékařem, jí má k tomu dopomoci, aby se prý mohla plně realizovat ve společenském životě. Tak zdůvodňoval uvolnění potratů sovětský tisk.

Dalším kořenem potratového zákonodárství moderní epochy je freudismus, odvozující v duchu svého zakladatele Sigismunda Freuda veškerou lidskou aktivitu od sexuálního pudu. Freudovi následovníci zašli dál, než mohl jejich učitel domyslet. Začali propagovat - tak jako Engels a socialisté - volnou lásku, ovšem z jiné motivace než oni. Freudisté tvrdili, že člověk je v zajetí sexuálního pudu, proto je třeba právě ten úplně uvolnit a nevázat pouze na manželství.

Socialistický komunismus a freudismus jsou prvními zdroji pozdější legalizace potratů. I když ani Engels, ani Freud tento postulat bezprostředně nikde nevyslovili, je logické, že při realizaci jejich teorie k němu nutně muselo dojít, neboť při uvolnění pout manželství a legalizaci promiskuitních sexuálních vztahů musela nutně vyvstat otázka: Co s dětmi, které se v takových poměrech narodí? Žena, oddávající se své sexuální nebo společenské

seberealizaci, nebude mít zájem dítě přijmout a vychovat, tím spíše ne stát. Lenin a bolševici v zákonodárné praxi domysleli to, co Engels neměl odvahy v teorii dořešit.

První, kdo otevřeně vystoupil s požadavkem legalizace interrupcí ještě před bolševickou revolucí v Rusku, byla Američanka Margareth Sangerová, která ve svých teoriích navazovala na názory filozofa Malthuse o údajné přelidnosti naší planety. Počet jejich obyvatel se musí redukovat podle ní pomocí potratů, eutanázie a sterilizací, což vše je třeba uzákonit. Tato dáma byla později velkou obdivovatelkou Adolfa Hitlera, jehož ve svých spisech nepokrytě velebila zvláště za program eutanázie. Hlásila se otevřeně k nacismu, propagovala eugeniku, aby prý lidstvo bylo „vyšlechtěno“ a zbaveno „méněcenných ras“. Je zakladatelkou „Planned Parenthood“, čili Společnosti pro plánované rodičovství, jež je dnes rozšířeno po celém světě, u nás stojí, jak známo, v jeho čele dr. Radim Uzel. Ona též jako první prosazovala tzv. sexuální výchovu ve školách, taktéž byla stoupenkyní sexuální volnosti.

Z uvedených faktů je tedy jasné, že legalizace potratů nemá nic společného s demokratickou tradicí občanských svobod a lidských práv, ale naopak má svůj původ v totalitních diktaturách nacismu a komunismu, které způsobily tolik hrůz a krveprolití. Těsně také souvisí s liberalizací rodinného zákona a legalizací promiskuitních vztahů. Je snad náhodou, že ostudnému rozhodnutí Nejvyššího soudu USA z r. 1973 předcházela v šedesátých letech tzv. sexuální revoluce mládeže a uvolnění pornografie za Johnsonovy vlády let 1964-8, která se stala výnosným byznysem?

Postulát legalizace potratů je pokaždé odvislý od uvolnění sexuální morálky. Boj proti nim (a proti eutanázii, která je jenom logickým pokračováním interrupcí při stejném pohrdání lidským životem) nelze tedy oddělovat od zápasu za prioritu rodinného života a řádného manželství, proti pokusům postavit na stejnou úroveň řádné heterosexuální manželství

a volné svazky, zvláště homosexuální, a proti pornografii. Všechna tato zla spolu s potraty jsou násilím vnučována mezinárodní finančnickou lobby celému světu, jde tedy o nový typ totalitní diktatury, což by ale byla další kapitola. To pochopila a chápe ve stále větším počtu část americké mládeže všech konfesí, která už od osmdesátých let uzavírá slib pohlavní zdrženlivosti až do manželství. Počet těchto mladých lidí, zapojených automaticky též do protipotratových iniciativ, neustále roste. Časopis „American Journal of Sociology“ se diví, že už jich je téměř 20 procent mezi mládeží ve věku 16-21 let. S překvapením též konstatuje, když provedl mezi nimi anonymní anketu, že téměř ve 100 procentech případů se těmito chlapcům a dívkám daří svůj slib dodržet. Půjde uvědomělejší část naší mládeže také touto cestou? Kéž by prociťli! Pro mládež Kristovu a Mariinu by to mělo být samozřejmostí.

Radomír Malý

Při psaní tohoto článku jsem čerpal informace z bulletinu spřátelené německé organizace „Freundeskreis Maria Gorretti“ (Information FMG 8/2000).

Náš bohoslovec Ondřej se o prázdninách mnoho věnoval dětem, menším chlapcům a děvčatům. Ještě ze semináře, v průběhu školního roku, nás inspiroval k tomu, abychom zorganizovali dětské tábory. Nápad se líbil panu kaplanovi i našemu panu faráři. My, trochu starší, jsme se pustili do organizování. Podařilo se nám dát dohromady více než sto dětí. Při organizování i při samotném táboře velký kus práce odvedla Eva. Myslím si, že bez ní by se to sotva podařilo. Co se však nestalo? Ondřej a Eva se do sebe zamilovali. Začali se velmi často setkávat. Každý den jsou spolu. Ondřej dokonce řekl, že na podzim se už do semináře nevrátí. Když se zamiloval, je to jasné znamení, že nemá povolání ke kněžství. Eva je na jedné straně ráda, že se zamilovala, ale na druhé straně má strach, jestli náhodou nedělá něco proti Bohu. Co když Ondřej přece jen tím knězem být má?

Rozhovory se Sylvou **Nesáhnu na Pánova pomazaného**

Zamilovat se není nic zlého, je to úžasný objev jedinečné hodnoty druhého člověka. Člověk zjistí, že má cenu žít a umírat pro konkrétního člověka. Objeví jeho jedinečnou hodnotu, která je tomu, kdo není do toho člověka zamilovaný, skryta. Avšak člověk není jen srdce, a proto ono zamilování musí zpracovat. Může se stát, a stává se to, že ženatý muž se zamiluje do nějaké jiné ženy. Snad je krásnější, sympatičtější a milejší než jeho manželka, to však neznamená, že opustí svou manželku, kterou si vzal z lásky a které před oltářem Páně přísahal věrnost až do smrti. Rozum mu přece říká, že má svou ženu rád a stejně i své děti. A tak se podívá na probouzející se cit ve svém srdci střízlivým pohledem rozumu a rozhodne se odmítnout toto zamilování jako pokušení proti

věrnosti své manželce a dětem. A co víc, uvědomí si, že by se měl více starat o prohloubení lásky ve své vlastní rodině.

Zdá se mi, že Ondřej se rozhodl pro kněžství po zralém uvážení, vždyť jak vím, už na gymnáziu se jednoznačně zaměřoval na toto povolání, i když měl ve třídě i ve společenství dost dobrých a pěkných děvčat, do kterých by se mohl zamilovat a s nimi chodit. To, že se mu Eva zalíbila je dostatečně pochopitelné. Vždyť spolu hodně pracovali, je to slušné děvče, je obětavá, zbožná, má smysl pro duchovní život. Ondřeje neosloví děvče, které je povrchní. Tady si však Ondřej musí položit otázku, jestli to všechno není, jako v případě křesťanského manžela, jen pokušení a zkouška

povolání. Pro mladého kněze je samozřejmě a přirozené, že pracuje s mládeží, a tak musí být připraven zvládnout i případná pokušení tohoto typu.

Celibát totiž neznamená jen to, že se kněz, a tedy i kandidát kněžství, zříká samotného sexuálního života, ale také všeho toho, co by k němu mohlo vést. Tedy se zříká i důvěrných vztahů s děvčaty, které by ho mohly vést k zamilování. Jako bohoslovec si nemůže dovolit navazovat blízké a výlučné přátelství s děvčetem tak, jak si to může dovolit jiný svobodný chlapec, který by se rád oženil. Celibát znamená i určitou samotu srdce, která je účastí na oběti Ježíšova Nejsvětějšího Srdce na kříži. Není možné chtít celibát a zároveň blízký citový vztah s děvčetem. Takový citový vztah,

jestliže má být upřímný a pravdivý, musí přirozeně vyústit do svátostného manželství.

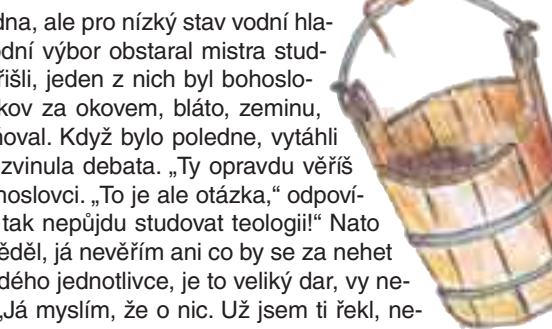
Doporučoval bych, aby si oba dali čas na hledání Boží vůle s jejich životy.

Evě doporučuji, aby se s Ondřejem setkávala pokud možno co nejméně a vždy ve společenství jiných lidí. Platí zde pravidlo: „Nesáhnu na Pánova pomazaného.“ Ondřej sice ještě není pomazaný na kněze, ale svým povoláním směřuje k tomu, aby patřil Bohu a Církvi. Věřím, že Pán Bůh Evinu oběť přijme a požehná a také ji ukáže její životní cestu. Snad jí pošle dobrého chlapce nebo jí povolá k zasvěcenému životu.

Modlím se za vás a pamatuji i na Ondřeje, aby mu Pán Bůh dal sílu, aby z této zkoušky vyšel posílený a upevněný v povolání.

P. Ladislav Csontos

Mistr studnař

Na jednom hřbitově byla hluboká studna, ale pro nízký stav vodní hladiny bylo třeba ji ještě prohloubit. Národní výbor obstaral mistra studnaře, ten chtěl ještě dva pomocníky. Přišli, jeden z nich byl bohoslovec. Pracovali u rumpálu, vytahovali okov za okovem, bláto, zeminu, písek, jak je tam v hloubce mistr naplňoval. Když bylo poledne, vytáhli z hlubiny i studnaře, a při obědě se rozvinula debata. „Ty opravdu věříš v nějakého pánbíčka?“ říká studnař bohoslovcem. „To je ale otázka,“ odpovídá mu tento, „kdybych nevěřil v Boha, tak nepůjdu studovat teologii!“ Nato mistr studnař sebevědomě: „Tak abys věděl, já nevěřím ani co by se za nehet vešlo!“ „Mistře, víte, ona víra je věc každého jednotlivce, je to veliký dar, vy nevíte, oč jste ve svém životě ochuzen.“ „Já myslím, že o nic. Už jsem ti řekl, nevěřím ani ň!“ Po obědě a po vykouřené cigaretě vyzval mistr své pomocníky k pokračování práce. Oba chlapci se chopili kliky rumpálu, studnař vlezl ve svých vysokých gumových holínkách do okovu, levou rukou se chytil ocelového lana, pravou se pokřížoval a povídá: „Tak, chlapi, opatrně spouštějte!“ Ale ti na něho vyjeveně hledí, až mu bohoslovec povídá: „Člověče, teď nám vysvětlete, jak to, že se žehnáte, když v nic nevěříte?!“ A nato studnař ze sebe potichu vypraví: „No jo, ale co kdyby se to náhodou utrhlo!“

Vzpomínám na tento případ v době, kdy se u nás při sčítání lidu, po mnoha desetiletích objevila ve sčítacích arších také rubrika náboženské vyznání, kolik lidí tam napsalo bez vyznání, případně nechalo tuto rubriku nevyplněnou, protože podobně jako ten studnař „nevěří ani ň!“ A my se musíme za tyto lidi modlit, aby, až v jejich životě nastane situace, kdy to, čeho se dosud drží a na co spoléhají, se náhle „utrhne“, aby alespoň v té chvíli si vzpomněli a udělali to znamení na kříže, které se stane i pro ně záchranou!

Z Deníku Otce Jana Topenčíka

Drahé děti, kdy začíná nový rok? Asi byste řekli, že 1. ledna. Ale přece může začínat i jindy. Například školní rok obvykle

začíná 1. září. A také církevní rok začne už brzy, první nedělí adventní.

V adventě se těšíme na vánoce. Když si v kalendáři najdete vánoce a odpočítáte nazpět 4 neděle, najdete první neděli adventní. Letos to bude 1. prosince.

Církevní rok není jednotvárný. Slavíme v něm mnoho svátků, střídají se různé bohoslužebné barvy, výzdoba kostela, zpěvy, čtení z Písma svatého, různé zvláštní obřady, které se opakují jen jednou za

rok. Mnoho událostí ze života Pána Ježíše, Panny Marie a svatých poznáme a spolu s nimi mnohé prožíváme. Na velké svátky, jako jsou vánoce, se zvlášť těšíme a připravujeme. Ale i všední dny jsou vlastně sváteční.

Na poslední den končícího církevního roku připadá letos svátek svatého Ondřeje, apoštola.

Byl rybářem tak jako jeho bratr Šimon a jejich přátelé, bratři Jan a Jakub. Ondřej s Janem slyšeli, že svatý Jan Křtitel říká o Ježíšovi: „Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa.“ A šli za Ježíšem. Ten je přijal k sobě jako první apoštoly. Ondřej to pak řekl svému bratru Šimonovi a přivedl ho k Ježíšovi. Ten mu řekl: „Šimone, ty se budeš jmenovat Petr.“

Petr v tu chvíli netušil, jak veliké a krásné dílo vykonají jako apoštolové, že v mnoha národech budou šířit světlo Kristovy pravdy a lásky, že Petr bude duchovním otcem, pastýřem, všech věřících a že se potom sta-

nou v nebeské radosti mocnými ochránci a pomocníky nás všech.

„Přivedl ho k Ježíšovi“

(Jan 1,42)

když mu Ondřej o něm řekl a přivedl ho k němu. I Vy znáte děti, které také o Pánu Ježíši nevědí. Někdo z Vašich spolužáků nebo spolužaček nebo kamarádů bude možná rád, když mu budete vyprávět něco o tom, proč slavíme vánoční svátky. Nebo

když ho vezmete s sebou podívat se na betlém

u Vás doma nebo v kostele a povíte mu něco o těch, kdo tam jsou znázorněni, především o Pánu Ježíši. Ale také o Panně Marii, svatém Josefovi, andělech, pastýřích, učencích z Východu.

A tak o vánocích nejenom dostane několik dáreků, které ho třeba brzy přestanou těšit, ale také pozná Pána Ježíše, podobně jako svatý Ondřej a svatý Petr.

Všichni apoštolové znali dobře i Pannu Marii. V adventě a ve vánočních dnech slavíme dva její velké svátky: 8. prosince a 1. ledna. Ona nás má velice ráda jako své děti. Chrání nás a pomáhá nám, abychom šli s Pánem Ježíšem celý život a jednou došli do věčné radosti. Prosme o její přímluvu za ty děti, které Pána Ježíše ještě neznají, a za to, abychom je uměli jako svatý Ondřej „přivádět k Ježíšovi“.

Radostný advent, krásné vánoce s Pánem Ježíšem a s Pannou a Boží požehnání v novém roce Vám všem srdečně přeje a vyprošuje a také Vás o vzpomínku v modlitbě prosí

Co jsi mi přinesl?

Jednou, bylo to v době vánoční, přišel jistý malý kluk do kostela a sedl si do lavice. Přemýšlel o tom všem, co kolem sebe viděl: vánoční výzdoba, stromečky, betlém, jesličky.

Pozoroval, jak tři králové přinášejí Jezulátku dary a klanějí se mu. Cítil, že i on by měl přinést dary tak vzácnému hostu z nebe. Díval se na malého Ježíška, jak k němu vztahuje ručičky, a vtom jako by uslyšel slova: „Přinesl jsi mi něco?“

Chlapec si překvapením začal protírat oči a zároveň si uvědomoval, že nemá vůbec nic.

Ale Ježíšek mluvil dál a utěšoval jej: „Nevadí, že máš prázdné ruce. Mám tři přání.

A ty mi můžeš velice lehce splnit. Daruj mi svůj školní diktát, který jste psali tento týden.“

Tu se malý chlapec znova polekal, šel blíž k jesličkám a pošeptal: „Ale učitel mi tam napsal **nedostačný**.“ „Právě proto ho chci,“ říká Ježíšek, „odevzdej mi celý svůj život, obzvláště to, kde lidé píšou nedostačné.“

„Za druhé bych si přál, abys mi daroval svůj hrníček na mléko.“

„Ale ten je **rozbítý**!“

„Právě proto jej chci. Můžeš mi darovat celý svůj život, který jsi rozbil.“

„A mé třetí přání je: daruj mi odpověď, kterou jsi řekl své mamince, když se ptala, jak se ten hrníček rozbil.“

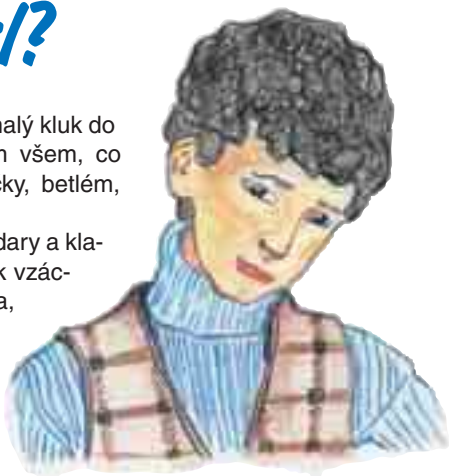
Tu položil chlapec svoje čelo na jesle a začal hořce plakat. Trvalo jistou chvíli, než přestal vzlykat a s námahou řekl: „Já jsem mámu **obelhal**. Ten hrníček mi nevypadl z rukou jen tak. Já jsem ho rozbil ze zlosti.“

Ježíšek nyní řekl obzvláště tiše: „Ano, dej mi svůj život, své lži, sobeckost, zlo, vše, co jsi udělal. Slíbíš mi to?“

Chlapec s úlevou přikývl.

Ježíšek pokračoval: „Víš, pochubit se tím, co se nám v životě povedlo, to dokáže každý. Ale umět se přiznat k chybám a litovat jich, to svede jen člověk pokorný. Dneska jsi mi daroval své srdce,

a to je velký dar. Mám z něho radost. Dovol mi teď, abych vše, co mi daroval, proměnil v dobré.“

Poděkování

Vážení, jsem dlouholetá odběratelka časopisu Immaculata. V každém čísle najdu něco, co potěší a zahřeje duši. Slíbila jsem Panně Marii, že veřejně poděkuji za šťastný průběh operace a za šťastné pooperační vyléčení. V mých 78 letech je zásah do organismu vždy těžší. Má pevná víra a důvěra v pomoc Boha Otce a Panny Marie mě sílila a nezklamala. A s touto důvěrou a vírou se na ně v modlitbách obracím s prosbou o záchranu mých vnuků a vnuček a vůbec za všechnu mládež, aby nezanikla jejich víra. Ať milující Bůh Otec a Panna Maria zaplní jejich duchovní prázdnotu a přivede je všechny k sobě. S vírou a láskou jim děkuji a prosím o ochranu!

Zůstávám s pozdravem a přáním všeho dobra od našeho Pána pro Vás.

Zdena Petříková, Kvasice

Chcem sa podakovať Panně Marii, sv. Jozefovi, anjelom stráženým a predovšetkým Pánu Bohu za svoju záchranu pri strašnom úraze, ktorý sa mi stal. Išla som do práce a pri prechodu cez koľaje ma zachytil vlak, ktorý už z 50 metrov pískal, ale môj organizmus akoby vypol. Pociťala som až náraz. Nevieť, čo sa so mnou ďalej dialo. Potom som ležala v nemocnici tri dni na oddelení ARO. Nevieť doteraz pochopiť, že sa nado mnou stal Boží zázrak. Stalo sa to na sviatok sv. Michaela Archanjela 29.9.1999. Ďakujem Panně Marii s ružencom v ruke, že ma zachránila, aby deti neboli sirôtky, lebo iba mňa vtedy mali.

vďačná čitatelka Mária Pištáčková

Jistě nebylo náhodou, že vnučí našli manžela v bezvědomí a včas mu poskytli pomoc. Bylo to na první sobotu. Díky Tobě, Maria.

V. Kachyňová

Jak jsem slíbil, tak činím a veřejně děkuji naší milované Panně Marii.

Vánoce roku 2001 byly pro naši rodinu smutné. Zemřel nám náš nejbližší přítel a náš dědeček se 21.12. ocitl na prahu života a smrti. Měl ve svém těle 20 litrů vody a nejbližší hodiny hrozilo jeho udušení. Odvezli jsme ho do nemocnice pod zá-

minkou, že tam jdeme jen na vyšetření, neboť náš dědeček odmítal jakýkoliv pobyt v nemocnici. Hospitalizace musela být okamžitá. Ale dědeček odmítl pobyt v nemocnici, který by mu zachránil život, a chtěl jít, jak on sám říkal, umřít domů. Nepomohlo přemlouvání lékaře a ani my, jeho blízcí, jsme nedokázali dědouška přemluvit, aby v nemocnici zůstal. Po dvou hodinách prohlásil lékař: „Máte posledních 10 minut na rozmyšlenou,“ a odešel. Dědoušek byl pevně rozhodnut odejít domů. V této patové situaci, kdy všechno lidské úsilí selhalo, jsem začal prosit Matku Boží, aby zasáhla. Mé modlitby byly vyslyšeny a dědouškovo rozhodnutí se během chvíle změnilo o 180 stupňů. Dědoušek se rozhodl sám zůstat v nemocnici. Lékaři mu tak na poslední chvíli zachránili život. V těchto dnech můj dědeček zemřel zaopatřen Svátostmi. Panno, děkuji Ti, že jsi mu vyprosila další dny zde na zemi, během kterých jsme se mohli těšit z jeho přítomnosti, a za všechny milosti, které nám sesíláš, a prosím Tě o požehnání pro celou naši rodinu.

Michael Sekyrka, Písek

Děkuji Panně Marii za uzdravení mého staršího syna, kterému hrozila vážná operace. Po třech měsících nekonečných vyšetření a kontrol se jeho zdravotní stav vrátil do normy, jak má být. Panno Maria, děkuji a vroucně Tě prosím o tvou pomoc a ochranu pro celou naši rodinu.

Zdenka, Březová

Drazí přátelé, chtěla bych také přispět svým malým příběhem do časopisu Immaculata. Svůj příběh bych nazvala „BETLÉMSKÝ VLK“.

Jsem matkou čtyř dětí, které bývají velmi často nemocné. Rýma, kašel, záněty, horečky, to je to, s čím se již několik let potýkám. Noci probdělé s nemocným dítětem, končící někdy i na dětském oddělení v nemocnici. Za svůj život jsem zažila mnoho zázraků, Božích doteků, milostí, ale dnes bych chtěla popsat ten poslední prožitý.

Někde jsem četla, že bychom měli častěji v modlitbách vzývat Božské dítě, Jezulátka.

Sotva začal letošní školní rok, tak moje 7-letá dcerka dostala úpornou rýmu a vypadalo to, že druhý den určitě nepůjde do školy. Večer před spaním jsem vyprávěla dětem příběh, který se jmenoval Betlémský vlk. Pro přiblížení situace musím

zkráceně příběh citovat. ...Kdysi dávno žil nedaleko Betléma vlk. Pastýři museli dobře hlídat stáda, aby jim vlk neukradl ovce. A jednou se kolem pastýřů rozlehlo světlo, zjevil se jim anděl a oznámil jim narození Mesiáše. Pastýři se odebrali do Betléma, poklonili se Dítěti a odešli. Vlk je pronásledoval a počkal, až všechno usnulo, Maria i Josef. Vlk vklouzl do chléva. V jeho tlamě bylo vidět ostré zuby, oči mu hrozivě svítily. Přiblížil se k Ježíškovi, ale ten se ho nebál. Natáhl ručičku a pohladil vlka po čenichu. A hlasem, jaký vlk ještě nikdy neslyšel, mu Dítě řeklo: „Mám tě rád, vlku.“ Tehdy se v temném chlévě stalo cosi neuvěřitelného. Vlčí kožich spadl na zem jako odložený plášť. Místo vlka tam stál člověk. Padl na kolena a líbal Dítěti ručičku. Potom muž, který býval vlkem, vyšel se vztyčenou hlavou z chléva a hlásal světu, že se narodilo Božské dítě...

Dovyprávěla jsem příběh, s dětmi jsem poklekla a začala jsem modlitbu: „Jezulátko, pohlad také naši nemocnou Dominičku po čumáčku a řekni jí - Domi, mám tě rád a uzdrav ji.“ Vtom Dominika vyhrkla: „Jé, něco mi projelo nosem!“ Všichni jsme se zasmáli. Ale později jsem se nad tím musela zamyslet - důvod byl. Silně nachlazená Dominka tu noc spala klidně jako andílek. Ráno vstala a rýma byla pryč. Šla do školy, když se vrátila, se starostí jsem se jí ptala - tak co ta tvoje rýma? A Dominka mi odpověděla, že vůbec nesmrkala a že už rýmu nemá.

Ježíšek skutečně pohladil dcerku po nosánku a uzdravil ji.

Maminky, nezapomínejte prosit Božské dítě, když budou vaše děti nemocné. Ježíšek je milosrdný.

V. P. Uh. Brod

Děkuji Ti, Panno Maria, za uzdravení mé a mojí dcery. A díky za pomoc ve všech životních situacích.

Ludmila, Karlovy Vary

Milý nebeský Otče,

nastal čas, abych z celého srdce, přetékájícího vědeckostí a láskou, poděkovala Tobě, můj Pane, Pánu Ježíši, naší nebeské Matce a Královně Marii, sv. Josefovi a sv. Zdislavě a všem v naší nebeské vlasti, kteří mi už tolikrát a tak mocně pomohli.

Před patnácti roky, po 33 letech zrady a odklonu od víry, mě Pán Ježíš, jako zbloudilou ovečku bez

mého velkého přičinění, vynesl na ramennou z marastu a špíny a vrátil do církve.

Nelze vypsat všechny dary za těch 15 let, kterých se mně, marnotratné dceři dostalo. Od záchrany života mé snachy při autohavárii, přes mé uzdravení z těžké nemoci, rozchodu vnučky s nehodným partnerem až k dobrému zaměstnání mého syna. A denní ochrana a pomoc mně i celé mé rodině ve všech situacích.

Cítím takovou blízkost Boží pomoci a ochrany Panny Marie, jejíž medailku nosím, že se mi až tají dech nad velikostí Boží lásky a Jeho Milosrdenství. Denně za to i za mé děti děkuji a stále znovu je svěřuji do Boží ochrany s prosbou o dar víry i pro ně. A pevně věřím, že i zde bude vyslyšena.

Věra, Blansko

Chtěla bych prostřednictvím časopisu Immaculata, který odebíráím už 9 let, poděkovat Panně Marii za zdárné ukončení studia na VŠ. Do dalšího života prosím o další její ochranu a Boží požehnání.

vděčná K.H., Kyjov

Chci poděkovat Všemohoucímu Bohu Otci a také Panně Marii za uzdravení mé dcery. Moje dcera má 43 let. Brzy po narození jí začaly problémy s ledvinami. Ty se stále stupňovaly tak, že musela po dobu několika roků dojíždět dvakrát týdně do Brna. Pak následovala transplantace ledviny od jejího bratra. Poslední léta začaly potíže znovu. Když jsem oslavila 75. narozeniny letos v březnu, rozhodla jsem se já. Ne pro transplantaci. Pokládám moje ledviny za dost staré, i když jsou přece jen zdravé. Volila jsem pomoc Boží. Jsem dva a půl roku v Pečovatelském domě. Každou sobotu nám zde někdo z otců dominikánů slouží mši svatou a já jsem se rozhodla, že mu sdělím své rozhodnutí a to, že požádám Otce nebeského, aby vyměnil funkci mých ledvín za dceřiny nefungující. Kněz mi na to jen řekl: „Dělá se to.“ A také, že se za to pomodlí. Během modlitby růžence jsem spolu s tím knězem prosila nebeského Otce, aby mou modlitbu vyslyšel. Byla jsem jistá vyslyšením. Pán však byl ještě hojnější a dal mi více, než o co jsem prosila. Asi pátého dne ráno se dcera uzdravila. Mé ledviny fungují dál. Moje artéroza postupuje dál, samozřejmě bolesti také, ale těch je velmi třeba. Beru všechno ochotně od Pána. Jemu buď chvála po všechny věky. Doma

mám sošku Panny Marie „Rosa Mystica“, kterou každou sobotu nosíme do sálu na „Oběť jejího Syna“. Jsem přesvědčena, že za uzdravení mé dcery vděčím také Jí, která se za mě určitě přimlouvala.

S. K. A.

Chceme tímto poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii, sv. Antonínu, sv. Janu Boskoví, sv. Zdislavě, andělům strážným za vyslyšení našich prosb o uzdravení našeho devítiletého syna Honzík, který měl 10. srpna těžký úraz.

Honzík stál s kolem u cesty, když okolo jel traktor s naloženou vlečkou. Ta ho zachytila tak nešťastně, že se ocitl pod ní a koly po něm přejelela. Diagnóza byla otřesná. Honzík měl zlomených 6 žeber, 3 obratle, pravou lopatku, prasklá játra, způsobenou kompresí plic a krvácení do dutiny břišní.

Po převozu do nemocnice začal boj lékařů o jeho život. Z druhé strany se za něho modlilo mnoho lidí, kněží, řeholníci, řeholnice, byly slouženy mše svaté. Byla mu i udělena svátost nemocných. Honzík ležel v brněnské dětské nemocnici 6 týdnů, z toho byl několik dní udržován v uměleém spánku kvůli páteři.

Pán vyslyšel naše prosby. Honzík dnes už chodí do školy a cítí se dobře. Bohu díky! Prosíme i nadále o dar zdraví, dar hluboké víry a Boží pože-

hnání pro Honzík, ale také pro lékaře a zdravotní sestry a pro všechny, kteří se za našeho syna tak vroucně modlili.

vděční rodiče a prarodiče, Jihlava

Vážení přátelé.

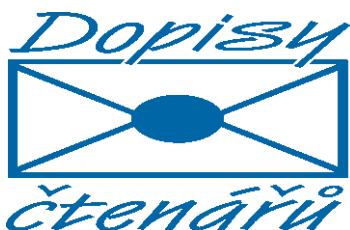
V červenci letošního roku manžel náhle onemocněl zauzlením střev. Musela být co nejdříve vykonána operace. V této tísní jsem se já i ostatní členové rodiny i známí obrátili o pomoc k Panně Marii. Učinila jsem slib, že jestli vše dobře dopadne, napíši veřejné poděkování do Vašeho časopisu, jehož jsem odběratelkou. Operace dopadla dobře. Střevo zatím nebylo odumřelé, takže lékaři jen upravili průchodnost a nemuseli uvnitř nic operovat. Za několik dnů byl zase doma.

Moc děkuji Panně Marii, která pomohla. Jsem jí vděčná i za mnohé jiné pomoci v našem životě. Pomohla i v mnoha beznadějných situacích. Věřím, že kdo důvěruje v Boží pomoc a přimlouvá Panny Marie, nebude zklamán.

L.H., Havířov

Svou vděčnost vyjadřují také: Květoslava Hrubá, J. Fialová, Božena Divácká, Anna Krapáčková, Eva Milěřová, Lenka Vozničková, M. Vaněčková, Fr. Dočekalová.

O modlitbu prosí: Marie Olejníková, Jiřina Petráková, Božena Suchá, Eva Ptáčková, Ludmila Rudolfová.

Draží bratři minorité, chtěl bych Vám moc poděkovat za vydávání časopisu Immaculata, který je velkou útechou, posílou a osvětěním pro duše. Matka Boží skrze Váš časopis promlouvá a uděluje milosti obrácení, neboť tento časopis je Jí zcela zasvěcen a je to tudíž Její časopis. Immaculata je vynikajícím prostředkem apoštolátu a naplněním vůle Pána Ježíše, který pověřil své učedníky, aby

do celého světa hlásali evangelium. Tento časopis je kvalitním semínkem zasévaným do duchovní pouště současné doby. Aby však Bůh mohl dát tomu semínku vzejít a přinést v srdcích nových čtenářů duchovní užitek, k tomu je nutná vydatná záливka. A tou záливkou jsou modlitby nás všech. Aby totiž mohla Panna Maria udělovat milosti od Boha, potřebuje k tomu naše modlitby. Proto prosím všechny čtenáře, kteří oddaně milují Pannu Marii a Ježího Syna (zvláště pak jejich rytíře a rytířky), abychom se všichni stále usilovně modlili růženec, aby tak Panna Maria mohla skrze svůj časopis získat pro Pána mnohé dosud bloudící duše a uspíšit se tak příchod Božího Království.

Vyprošuji Vám odhodlání a vytrvalost v apoštolátu. Milost Svatého Ducha a přimlouvá Jeho Neposkvrněné nevěsty s Vámi se všemi!

Rytíř Neposkvrněné

ZPRÁVY

„Spravedlivý mezi národy.“ V trapistickém klášteře Tre Fontane v Římě udělilo Izraelské velvyslanectví v říjnu t.r. cenu „Spravedlivý mezi národy“ in memoriam opatu Maria Leone Ehrhardovi, který stál v době II. světové války v čele klášteře. Medaile „Spravedlivý mezi národy“ je nejvyšším oceněním izraelského státu udělované občanům nehebrejského původu a je určeno těm, kdo s nasazením vlastního života a dobrovolně zachránili jednoho či více židů v době pronásledování. Opat Maria Leone Ehrhard se narodil roku 1866 v Turcheimu. Vojenskou službu absolvoval v německém vojsku, protože Alsasko tehdy patřilo Německu. V únoru 1893 byl poslán do Opatství Tre Fontane, kde byl roku 1894 vysvěcen na kněze. Opatem se stal r. 1910. Když říjnu roku 1943 došlo k razii v římském židovském ghettu, opat přijal do svého klášteře řadu členů židovské obce, kterým se podařilo uniknout a byli hledáni. Všichni uprchlíci pak dosvědčili, že je bratři přijali bratrsky a nikdy nežádali jakoukoli náhradu.

RaVat

V průběhu konference, která se konala v New Yorku (23.-27. září t.r.) a která byla zaměřena na vypracování dokumentu zakazujícího reprodukční klonování člověka, se Apoštolský Stolec vyslovil pro úplný zákaz klonování.

Ve zveřejněném vystoupení stálý pozorovatel Apoštolského Stolce při OSN, arcibiskup Renato Martino, podtrhl, že jak klonování reprodukční stejně tak klonování terapeutické je s ohledem na obecně uznávané etické normy nepřijatelné. Proto Apoštolská Stolica navrhuje úplný zákaz klonování člověka, který by zavazoval všechny státy světa.

„Rozlišení klonování na reprodukční a terapeutické není přijatelné,“ zdůraznil abp Martino. Podle něho „je zde ukryvaná skutečnost, že v obou případech se věc týká nového lidského života, který je tvořen jen proto, aby potom byl zničen.“

Abp Martino připojil, že Apoštolský Stolec nebrání vědeckému pokroku a podporuje výzkumy nad mateřskými buňkami získanými z organismů dospělých, např. odebranými z krve matky. Podle názoru arcibiskupa, jsou takové výzkumy velmi slibné a zároveň se nepřiči etickým normám.

Niedziela 40/2002

Miliony dětí a mládeže v zemích bývalého SSSR jsou ohroženy AIDS. Oznámila to sekce pro děti a mládež OSN Unicef. Podle studie vypracované institutem Unicef v italské Florencii se jenom v Rusku zvýšil počet infikovaných proti roku 2000 ze 39 na 100 tisíc obyvatel na 70. Nejhorší situace je na Ukrajině, kde je plně jedno procento obyvatelstva HIV pozitivní. Odborníci poukazují na násilnou atezaci komunistických let a s ní spojenou ztrátu mravních hodnot jako na hlavní příčinu tohoto smutného jevu.

Tag des Herrn 42/2002

Při teroristickém útoku na kancelář křesťanské charitativní organizace v Karači v Pákistánu zemřelo 7 lidí a několik bylo zraněných. Podle informací místní policie dva ozbrojení muži vstoupili do kanceláře Instituce pro spravedlnost a pokoj a chladnokrevně zavraždili pobývající tam osoby. Vražda měla neobyčejně brutální charakter.

Je to už pátý útok na křesťany v Pákistánu od září roku 2001, kdy prezident Parvez Musharraf podpořil USA v boji proti mezinárodnímu terorismu.

Niedziela 40/2002

Představitelé humanitárních organizací objevili na území Ruska pravděpodobně jeden z **největších masových hrobů** obětí stalinovského teroru z třicátých let. Tato „území smrti“ se nacházejí na vojenském cvičišti v blízkosti Petersburgu.

Niedziela 40/2002

Vatikánská kongregace pro svatořečení uznala **zázrak na přímlyvu Matky Terezy**. Informovalo o tom tiskové středisko sv. stolce. Jedná se o mimořádné uzdravení jedné Indky, těžce nemocné rakovinou, na přímlyvu Matky Terezy, kterou nemocná uctívala a k níž se horlivě modlila.

Gość Niedzielný 41/2002

Katolický biskup v sibiřském Novosibirsku Josef Werth reagoval nedávno na protikatolickou kampaň vedení ruské pravoslavné církve prohlášením, že to všechno je uměle vyvolané a nemá žádnou základnu v životě obyvatelstva. Naopak mezi katolíky a pravoslavnými v „terénu“ panuje shoda a snášenlivost, vyznavači obou konfesí spolu vycházejí velice dobře a bez problémů.

TdH 42/2002

EU proti křížům. Komise Evropské unie se vyslovila proti umístění křížů ve veřejných budovách členských států. Za takové považuje úřady, školy, nádraží apod.

Glaube und Kirche 9/2002

Sdružení Cenap (Trnitá 8, 602 00 Brno) pořádá cyklus diskusních setkání pro snoubence a novomanžele pod názvem „Povídání o manželství“. Dále pořádá kurzy výchovy k rodičovství se zaměřením na přirozené plánování rodičovství. Blíží informace a přihlášky je možné získat na tel.: 543 254 891, 543 331 470, e-mail: cenap@volny.cz, <http://www.volny.cz/cenap>.

Příležitost ke svátosti smíření

Sdělujeme věřícím z Jihlavy a okolí, že každý pátek mají v našem kostele (Nanebevzetí Panny Marie v Jihlavě u Minoritů) příležitost ke svátosti smíření po celý den a to v následujícím čase: od 9,00 do 12,00 hodin a od 13,00 do 17,00 hodin.

jihlavští minorité

OBSAH

Zdráva Hvězda moří	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Boží požehnaní se projevuje darem života	6
Ať chálí Hospodina všechny národy	7
Tajemství světa	8
Neposkvrněná-Matka Boží a Matka naše	9
K nebsům dnes zalet písni	10
A hvězda jasná ať nám svítí	13
Náš cíl: Zpřítomňovat Krista	14
Opus Dei Předběhlo svou dobu	16
Nedostatek pokory	17
Ještě o povodních	18
Kdo za to může?	19
Od antikoncepce k eutanázii	20
V Belgii eutanázie legální	21
„Tématko“	22
Zázrak života čeká na ochranu	23
Jsou portaty demokratického nebo totalitního původu?	24
Rozhovory se Sylvou - Nesáhnu na Pánova pomazaného	26
Mistr studnař	27
Přivedl ho k Ježíšovi	28
Co jsi mi přinesl	29
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 6/2002, ročník XI.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Vydávají: Bratří minorité

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit nadpisy a zkracovat příspěvky. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Union banka, a. s.,
Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1výtisk (+ 9 Kč poštovné a balné). Předplatné na rok 2003: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně
Minoritská 1, 602 00 Brno,
e-mail: immaculata@minorite.cz
tel.: 542 215 600, fax: 542 215 602

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stále předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 5890 kHz (49m)

* česky v 4.10 hod a v 18.30 hod *

* slovensky v 4.25 hod a v 18.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Vánoční

Martina Slobodová

Pane,
až znovu se budeš chtít
narodit tomuto světu
a Maria s Josefem marně
Ti dům hledat budou,
pak, prosím, slyš
nesměle šeptanou větu
pro Tebe v srdci mém
mám chýšku chudou...

**Požehnané svátky Vánoční,
hojnost Božího požehnání, milostí
a stálou ochranu Panny Marie
všem čtenářům Immaculaty
přeje redakce**

**Al Tě chválí, můj Pane,
sestra voda,
která je velmi užitečná,
pokorná, vzácná a čistá.**

St. František z Assisi